

Георги Христов

Черна фантастика (сборник)

Думи на редактора Светлината на черната фантастика

Книгата, която сега държиш в ръцете си, драги читателю, ще трябва да я четеш само ако си се запасил с много – ама какво се казва *много!* - здрави нерви. И то не само заради сюжетите на тези тринайсет разказа, или заради героите в тях, които ще те отнесат в тъмната страна на твое-то собствено съзнание (и ще те хвърлят в най-лошите ти кошмари)...

Чака те, драги ми господине, голямо приключение!

Впрочем, това приключение започна още преди две години, когато Георги Христов просто ритна вратата и връхлетя в литературния свят с една книга, която безапелационно разбиваше лесните ни представи за „четиво“. „Черна фантастика“ (както беше озаглавил той дебютния си белетристичен сборник) впечатляваше с отличното познаване на материята. Младият белетрист още тогава разказваше необичайно уверено. И поради това стъписващите му разкази бяха далеч от предизвикателните фойерверки на редовия дебютант. А пък за да не бъдат приети тези думи като задължителното редакторско пристрастие, (или – да чукам на дърво! – за куртоазия някаква), хайде нека да цитирам и аз пасажи от един един документ. „*Чудесно впечатление оставя книгата «Черна фантастика»...*“ „*В случая «Черна фантастика» е заглавие, а не жанрово определение...*“ (Много се зарадвах на това твърдение на Никола Радев, защото явно ставахме вече двама, които мислят така!) „*А самият Георги Христов ни пояснява, че създава литература на ужаса, на гротеската, на демонизма и магиите (...) но и литература на земното и човешкото, защото действието никога не се развива в космически кораб или на друга планета...*“ „*Общо взето Георги Христов е добър и топъл разказвач, с усет за баграта и полутона...*“ И още: „*Дебютът на този автор е напълно зрял и аз му пожелавам творческа пълнота и успешна работа над белия лист, за да ни зарадва с нови книги...*“

Всичко това го е написал и прочел публично сам председателят на Съюза на българските писатели Никола Радев, човек ужасно окат и ерудиран, човек, отговорен към думите, човек, който знае какво пише и какво говори. А всичките тия изречения са от доклада му върху дебютната литература, прочетен в Хасково на, слава Богу, оцелелите литературни празници „Южна пролет“. Докладът, приятелю, както знаеш, си е направо документ и не е без значение... Това от една страна. А от друга

бързам да припомня, че Никола Радев е един от онези познавачи на литературния занаят, които не хвърлят похвали ей тъй, заради едното поощрение на младите автори.

Но пак ти напомням за здравите нерви, които ще са ти необходими, додето четеш новата книга на Георги Христов!... Лично аз мисля, че тя е по-компактна от дебютния му сборник „Черна фантастика“. По-целенасочена ли, по-уверена ли – няма значение; Георги Христов вече овладява думите и образите, а книгата, която сега ще прочетеш, го потвърждава. И ще видиш как свръхестествените същества, превърнати в герои на тези разкази, действат, мислят, реагират като теб и мен – просто като хора... Дошли от готическата в ужаса си градска митология или от черния фолклор, всичките тези вампири, върколаци и всякакви слуги на злото дори говорят като наши съвременници. И въобще приличат на нас – такива едни външно страхотно нахакани, а вътрешно раними и самотни души, мотаещи се в един всъщност враждебен свят, от който нито можеш да чакаш добро, нито можеш да се измъкнеш с добро. (Впрочем, докато четях тази книга, все се сещах за един афоризъм, изписан не къде да е, а сред останалите графити на някаква стена в Белград, и не кога да е, а по времето, когато обединените сили на Запада стовариха там нечувана огнева мощ, тоест по време на отвратителната война от 1999 година. Та тоя афоризъм гласи: „Какво е вампирът? Мъртвец, който не е загубил присъствие на духа!“

А по въпроса за „разбиването“, за което стана дума в началото на тези бележки...

По въпроса за разбиването ще ти кажа само това, драги мой читателю, че Георги Христов, като човек, подготвен за материята на литературния вид, в който е навлязъл, преобръща собствените му закони. Разбива, тоест, стереотипите, трафарета и лесните ни представи. Защо го прави е друг въпрос, но като прочетеш *тази* книга обезателно ще си зададеш смаян въпроса: „Ама кой, за Бога, е казал, че жанрът *«fantasy»* е непременно забава, веселба и въобще голям купон?!...“ Георги Христов вече ще те е навел на този въпрос, както и на извода, че кошмарът също може да бъде част от една литература, която сред познавачите минава за ведра и светла, литература, разказваща за храбри гномчета и патрави дяволи, които вършат само смехории. Аз съм си мислил същото, когато навремето четях като изоглавен Робърт Шекли и Клифърд Саймък, (но не в български преводи, сухи и административни като не знам какво – пък то още и нямаше такива работи, български преводи! – а на руски език в знаменитите серии на издателство „Мир“, където бликаше цялата

жизнерадост на тия необикновени писатели). В същия онзи доклад, дето ти го запратих в лицето малко по-горе, Никола Радев, говорейки за Георги Христов, именно за Георги Христов, внезапно си спомня за „...Светослав Минков, Владимир Полянов, Чавдар Мутафов, Георги Райчев, Константин Константинов...“ Членовете на днешните наши литературни кръжоци и провинциални писателски дружества може и въобще да не са чували за *Чавдар Мутафов* и *Георги Райчев*, но подготвеният читател отлично разбира, че хвърлянето на тези имена върху масата вече си е чиста *отговорност*. С новата си книга Георги Христов пък показва, че е готов да я поеме, тази отговорност... Отговорност пред традицията, но и отговорност към днешния читател – смазания наш съвременник, човека от началото на едно ново хилядолетие, за което знайни и незнайни екстрасенси и врачки пък не се умориха да ни плашат, че щяло да е хилядолетието на Апокалипсиса. В книгата на Георги Христов оживяват слугите на същия този Апокалипсис, но в техните толкова човешки образи ние сме длъжни да припознаем себе си – ние, дето се имаме за нормални люде. На мнозина езикът на тази книга навярно ще се стори прекалено приземен, дори груб, само че нима всички ние вече не говорим така? Други ще видят многото кървища по страниците й, обаче тези кървища могат ли да се сравняват с кървищата по страниците на днешните български вестници?!... В този смисъл новата книга на младия автор не е страшилка за през нощта, а е отчаяно предупреждение за нещо, което вече дори и не забелязваме.

* * *

Неотдавна една литературна дама зададе в столичен вестник язвительния въпрос: *А къде ви е фентъзито, български автори?* Не помня по какъв повод беше подхвърлено това; предполагам, че е искала да каже, така и така, какво толкоз сме се затръшкали, че хората четат само Дж. К. Роулинг: четат я, разбираш ли, тая Дж. К. Роулинг, понеже си нямаме български образци. Аз не виждам някой въобще да се е изпотрепал да чете, но подобен въпрос още веднаж сочи *другото* – че столичните литературни дами не познават създаването и издаването извън столицата. Иначе все щеше да е чувала за Георги Христов и неговата „Черна фантастика“, нали?

Впрочем в същия доклад, очевидно предизвикан благородно от книгите на дебютантите, Никола Радев казва още нещо: „*И ако се вслушаме в думите на Александър Херцен, изречени преди 164 години, че литературата не е само минало – тя е документ, по който влизаме във*

владение на настоящето, във владение на сума истини и усилия, намерени чрез страдание, облени понякога с кървава пот, тя е програма за бъдещето...“

Новата книга на Георги Христов – също; нищо, че е толкова мрачна, а може би тъкмо защото е мрачна!

Тъй че, почитаеми господине читателю, дръж се сериозно, когато я отвориш...

А, да!

И казах ли ти вече, че ще са ти необходими здрави нерви, за да я прочетеш?

ХРИСТО КАРАСТОЯНОВ

Едно: Митични птици

Нещо тежко тупна в краката ми и моментално отворих очи. Изострените ми рефлексии тутакси подчиниха цялата мускулатура и стиснах в ръка дръжката на моряшкия кортик. Разнесе се успокояващо мъркане и веднага се отпуснах.

– Джонси, тъпа котко! – промърморих, все още полусъбуден. Погледнах към перваза на прозореца без стъкла и видях, че слънцето се е преместило с две педи. Значи е късен следобед и е време да ставам. Отметнах одеялото върху котката и внимателно станах. Разкърших ръце и се раздвижих с привичните упражнения. Останах доволен – никакви болки, никакви трудности в движенията, просто бях в цветущо здраве. Пийнах малко вода от ведрото до вратата и погледнах с надежда към грубо скованата лавица. Е, не! Нямахше никакво кафе. Това вече не се търпи, рекох си, ще трябва да отскоча днес до „Билла“ на площад „Трапезица“. Излязох от дървената хижа и отидох до голямото огнище. Започнах да хвърлям дърва – щеше да ми трябва много жар. Когато натрупах достатъчно, извадих стария вариообектив от фотоапарат „Киев“ и улових полегатите слънчеви лъчи. След минута съчката запусти и аз се преместих. Малко по-късно лумна първият пламък. Внимателно увих скъпоценната лупа в недотам чист вече парцал и я оставих на мястото ѝ под един средноголям камънак. Втъкнах кортика в кожата си колан и заслизах надолу по моята пътека.

Като видях каменния лабиринт, изпитах истинска гордост. Сега, когато започнеше отливът, капанът щеше да остане над водата, рибите вътре щяха да останат почти на сухо, а аз получавах вкусна вечеря. Отпращах поглед към остров Света Анастасия просто така. Белезникав дим се виеше над него. Моите приятели там бяха пожънали улов, но сега не ми се изминаваше половината морска миля от Ченгене скеле до там. Пък и нямах нищо за търгуване – никакво животно не срещна острието на ножа ми днес. Като се сетих за него, извадих го и погалих с длан нащърбеното лезвие. Беше отлично наточен и попих шурналата кръв с парче плат. След като кожата се затвори скочих във водата и натъпках кървавия плат в най-отдалечения ъгъл на лабиринта. Идеална стръв, а отливът вече започна. Излязох на брега и зачаках глупавата риба, която щеше напразно да ръфа измамната плячка. След няколко минути морето се отдръпна на десетки метри от мен. Нетърпеливо надникнах над

двуметровата стена от най-разнообразни бетонни отломки. Акула! Е, това е то риболов, зарадвах се. Едва бе успяла да вземе последната си извивка и лежеше заклещена, почти прегъната под ъгъл деветдесет градуса. Поне ще имам яки обувки, помислих си, и хукнах за копието. След час борба най-сетне успях да отделя главата ѝ от тялото и я завлачих към брега. Макар че беше мъртва, чувах как челюстите ѝ тракат в опит да захаят нещо. Да отрежа няколко клона и да направя импровизирана носилка ми отне не повече от десетина минути. Обелих малко лико от леска и привързах рибата към преплетените вършини. Грабнах товара и го метнах на гръб. Моментално изплезих език и изстенах от усилието. Ей Богу, тежеше цял тон! Двуметрова черноморска акула, кой би повярвал? Някои животински форми започнаха да проявяват гигантизъм. Бавно закретах нагоре към хижата.

– Рррч, гя, гя, гяа! – изревах неистово и скочих, размахвайки ръце с кръгообразни движения. Голямата птица патраво отскочи и с дватри широки размаха и с грозен грак тронаво отлетя. Нямах да отиде далеч – миризмата на кървавото акулско филе щеше да я влудява и да я държи на петдесетина метра. Бях насякъл месото на шайби по четирипет сантиметра всяка и го опушвах над жаравата с надеждата да спастря запаси. Неистов грач отгоре ме накара да вдигна глава. Беше дошла и женската, и сега усилено обсъждаха на техния си език дали да ме нападнат. С ясното съзнание, че иначе отърване няма, одрах кожата на остатъка до опашката, разделих го на две равни части и ги засилих към храстите. Двете летящи стремглаво се спуснаха връз тях и затракаха клюновете. Грабнах вътрешностите и перките, и ги метнах по-встрани, близо до мен – за котката. Доволното ѝ мъркане се примеси с мляскащи звуци. Довърших мрачно порцията си, мечтаейки за свинска пържола и чаша червено вино. Станах, изсвирих два пъти късо с уста и отново тръгнах към морето. Птиците моментално излетяха в небето. Пътем почесах подвижното мъркало зад ушите, но то само проръмжа, без да спре да яде. Време беше да напазувам в „Билла“.

Гребането никога не ми е било силната страна. Ако не бе помощта на впрегнатите с кожени ремъци птици, щях да се люшкам в шлюпката няколко часа, докато преодолея трите морски мили. Лодчицата си беше истинска, но греблата си ги бях издялал сам. Вършеха работа, макар да приличаха повече на дебели точилки, плоски в единия край.

Естествено, при прилив целият площад „Трапезица“ оставаше под вода. В тая околност само солидно строеният мегамаркет стърчеше над водата. Обикновено „пазарувах“ от долните затопени части, откъдето

тук-там все още се намираха буркани с консервирани зеленчуци и плодове с отдавна изтекъл срок. Тази нощ обаче трябваше да рискувам заради любимото кафе. Вземай, каквото можеш да носиш в едната ръка, и бягай с оръжие в другата, това бе печелившата стратегия за земите под контрола на кучеглавите. Винаги атакуваха на глутници от по десет-дванадесет човека и редовно се натъквах на техни засади в горните етажи на магазина. Това бе причината рядко да го посещавам. Но пък набезите си струваха усилията – срещу нескафе или кутия чай получавах литър чист медицински спирт, който превръщах в два водка. Последните метри гребях сам, а птиците освободих.

Акостирах до един прозорец на четвъртия етаж, помагайки си с копиято. Привързах лодката и бавно и внимателно влязох вътре. Стисках оръжието си с лявата ръка, а дясната бе свободна, на канията с ножа. Вдигах шум не повече от високообразован и културен призрак. Етажът пустееше и преминах към стълбите. Чисто! Бавно изкачих стъпалата и на разсеяната лунна светлина затърсих по щандовете. Минута-две покъсно извадих късмет. Буркан нескафе и чай, китайски, зелен, в голяма метална кутия, бяха наградата. По-скоро усетих движение зад гърба си, отколкото чух нещо. Веднага се проснах по очи на земята, завъртях се на гръб и замагнах с дясната ръка. Острието звънна, забивайки се в обемиста квадратна кутия с отдавна изтрити надписи. Прибрах коленете си към гърдите и рязко отскочих. Приземих се на нозе, и без да губя и секунда, с летящ плонж се хвърлих надясно зад някакъв стелаж. Нещо ме парна по бедрото в движение и след като се скрих от голото пространство, отекна изстрел. Оръжие? Това бе нещо ново. Отсвирих познатия сигнал и стиснах кортика. С шумен грач от две различни страни в помещението нахлуха моите грифони. Кучеглавите нададоха вой и се втурнаха да бягат. Едва сега разбрах защо съм още жив. Бяха само четирима, очевидно някакъв челен отряд. Докато се мъчеха в паниката да се прегрупират и да дадат отпор, отново с плонж се проснах в средата на откритото пространство, опитвайки се да докопам зарязаното преди малко оръжие. Неочакваната ми поява предизвика нови панически реакции сред върколаците и двама от тях се спуснаха към мен. Хвърлих кортика към по-далечния. Така разделени, нямаха никакъв шанс. Звярът се опита да ме захапе за гърлото, но успях да препреча десния си лакът. Воят на двамата му останали другари премина в клокочещо хриптене. Сигурен признак, че умират. Опитах се да го ръчна в ребрата с острия връх, но той стисна лявата ми ръка над китката, и крещейки от болка, пуснах ножа си. Иззад гърба му се чу успокоително чаткане на нокти. В

следващия момент главата му се отдели от тялото и бликналата струя кръв ме опръска в лицето.

Грохнах на пода в безсилна умора. Отровното ухапване на човека-вълк ме обливаше със сладникава нега. Знаех, че ако остана, без да се движа, ще умра, но моето тяло си има предел, за разлика от това на вампирите. Не можех да помръдна и само с отвращение гледах как грифоните лакомо късат огромни парчета месо и ги гълтат цели. Смахнатият метаболизъм на откачените им тела се нуждаеше от тридесет килограма месо на ден. Две трети от тях от кучеглавите. За другата една трета разчитаха изцяло на мен. Ограниченият им мозък стигаше само да се въртят наоколо, но не и да ловуват друго, освен вампири. Мъжкият приключи с яденето и грабна едно от телата. Женската бавно се приближи до мен. Разтвори клон и изпружи език напред. Едвам успях да отворя уста. Капка белезникава слуз се отцеди в специалните слюнъчни жлези под езика ѝ. Лека-полека капката премина по мастния канал и падна в устата ми. Мощният наркотик веднага ме изпрати в орбита. Следващите десет минути можех да разчекна средноголям слонокон. Скочих, събрах си разпръснатите оръжия и грабнах наръч кутии кафе и чай. Хукнах към лодката. Когато се качвах, женската наместваше втория труп. Вкарах ги в хомотите и паднах на дъното на шлюпката. Странно е, помислих си, колко много възрастните екземпляри приличат на птици, макар телата им да са котешки. И колко много младите приличат на котки, поне докато им поникнат крилете.

Лежейки, заклинен между два трупа в потъналата до борда от тежестта лодка, се сетих, че според митологията трябваше да са планински орли с лъвски тела и опашка. Нашенските малко нещо се различаваха, защото телата им са на огромни котки с глави на орли. Аз дори мислено ги разделям на две – птиците и котката. Въобще, казах си, животът на всеки от симбиотите би бил немислим без другия. Сега мога да затворя очи и да забравя за гигантските прилепи-кръвопийци. С усъвършенствания си биолокатор те откриваха грифоните от километри и директно бягаха от тях. Въобще... откакто разцепихме атома за мирни цели, животът на всички твари стана малко по-сложен.

Две: Смъртта не подбира

За последен път се огледах от горе до долу в огледалото и останах доволен. Черните обувки, лъснати до блясък. Панталонът – точно един пръст над връзките, колкото да се видят белите чорапи. Ризата с жабо – грееща като януарски сняг на слънце. Дискретната папийонка – с изправени ъгли, толкова перфектна, че чак нарисувана. Бялата кърпичка в горния джоб на самото – приятен равноностранен триъгълник, опиращ точно в ръба на ревера. Косата – сресана назад и гелосана – същинска английска морава. Въздъгнах. Приличах на първокурсник пред изпит, а така отчайващо не ми се тръгваше на работа. От вчера не бях обикновено крупие в елитното казино, а салонен управител. Бавно отидох до кухнята, отворих хладилника, взех пластмасовото шише и отпих пестеливо глътка от червения еликсир. „Само за отскок“ – помислих си, грижливо завинтих капачката, прибрах бутилката на мястото ѝ и с колеблива походка поех към външната врата.

Още като пристигнах в помещенията на персонала, усетих враждебната обстановка. Някой сръчно бе залепил уголемена моя снимка на дартса и трите стрели стърчаха от различни части на лицето ми. Всички весели закачки моментално секнаха. Гранитната стена на напрегнатото мълчание заплашваше да се срути върху ми, затова пресилено бодро казах:

– Хайде, господа. Наш ред е да поемем смяната. Ние сме най-добрите! Да вървим и да отнемем всички пари на шараните отвън!

Не беше кой знае каква реч, но по-добре от нищо. С ропот служителите се размърдаха и потеглиха към работните си места. Когато поеха функциите си, хвърлих преценяващ поглед на всеки един. Руският еврей Менахем Вениаминович правеше фокус с карти с надеждата да привлече клиент на празните столове пред плота за „Блек Джек“. Мени, както го наричахме накратко, цепеше с невероятна скорост картите десетина пъти, след това правеше розетка и неизменно горната карта бе ас купа или каро. Номерът не беше лош, но само за балъци. Аз знаех, че кододата съдържа 26 аса купа и точно толкова каро.

Етническият турчин Атила Керимоглу или Кери точно в този миг обяви:

– Край на залаганията, дами и господа!

С отривисто движение завъртя рулетката, изчака две секунди, за да

подчертае добрата скорост, която ѝ придаде, и хвърли металното топче в обратната посока. Всички като хипнотизирани се втренчиха в малката сфера – и играчи, и зяпачи. Направих две крачки напред и в зрителното ми поле попадна отделеният от общата зала сектор на ротативките. Антон Сивов, най-старият работник на фирмата и наричан от всички Сивушката заради кравеподобната си мутра, замечтано се бе облакътвил на плота за продажба на жетони. Кафявите му очи гледаха отнесено някъде между машините.

Зад него единият от гардовете се бе подпрял на стената. Чудно как успяваше да скръсти ръцете си пред гърдите при тия бицепси. Барманът Мини – Минчо Тонев, напрегнато обслужваше сивокоса, претенциозно облечена дама. Вторият гард нехайно се бе облегал на касата за осребряване на чиповете и пилеше нокътя на левия си палец. Касиерът Антонио – Тони – Пенев ми метна злобен поглед и се залови да брои постъпленията.

Моментално елиминирах всички като потенциална заплаха с изключение на Сивушката. Замечтан служител – сигурни проблеми. Дори не се стараеше да имитира дейност – можеше да подреди жетоните, например. Лошото бе, че като салонен управител бях пето колело при завои. Всеки имаше абсолютна самостоятелност в собствения си център, а аз трябваше да следя да няма проблеми от общ характер и можех да изкомандвам само гардовете. Те обаче бяха мъжища с размери на булдозер среден клас и коефициентът им на интелигентност се спотайваше някъде в гръбначния мозък. До десет секунди игнорираха всичко, което не се отнасяше до сбиване, мадами или гуляй. Може би ги произвеждаха някъде ръчно, защото през живота си досега не бях срещал подобни надменно-сервилни говеда. Другото, което можех да направя, бе да заставам в средата на залата и да изрецитирам: „Дами и господа, заведение то затваря за почистване. След половин час сте отново добре дошли“. Но до тази красива фраза оставаха единадесет и половина часа работа.

За да не умра на място от скука, се приближих до масата за залози на рулетката – моето старо любимо работно място.

– Как е, бачкаш ли, Ани? – ехидно подметна шепнешком Керимоглу и обяви вече по-високо:

– Нула. Банката печели. Моля играчите да залагат.

„Ани“. Мразех този прякор. Така съкратиха името ми – Ангел Господинов. По някаква негласна уговорка, след като в екипа ни нямаше жени, всички се наричахме помежду си с женски имена. Подозирах, че това е идея на оная овча мисъл, Сивушката. Раздразнен се приближих

до приятна на вид блондинка, чийто спътник не ѝ обръщаше никакво внимание и пропиляваше парите си в залози на цвят – червено или черно. Пред нея се мъдреха четири-пет разноцветни жетона. Скромно, но поне ще ѝ направи впечатление. Понякога можех да надничам напред в бъдещето, но не повече от няколко минути и то със свръхусилие. Съсредоточих се и се напрегнах. Докато останалите се улисваха, приближих плътно до масата и прошепнах тихо.

– Заложете всичко на четири.

След това отстъпих назад към бара. Госпожицата премести чиповете, обърна се, хвърли ми кос, недоумяващ поглед и повдигна рамене.

– Малко „Ройъл Команд“ без лед, Мини. Дамата го консумира така. За моя сметка.

Барманът ми смигна съучастнически и изпълни поръчката. Около рулетката се разнесоха радостни и възторжени възгласи и блондинката затрака с високите си токове към нас.

– Как го направихте? – изумено ме запита тя и зачете табелката, виеща на десния ми ревер.

– Влюбен съм във Вас – усмихнах се аз. – Такава прекрасна госпожица не бива да губи. Пропуснете сега и отново заложете на 21. Заповядайте чаша от любимото Ви питие – заведението черпи.

Блондинката трясна уискито на екс и хукна като отвързана кобила обратно към мястото си.

– Няма да те огрее, Ани – подметна зад гърба ми Минчо.

– Не се обзалагай на това – отвърнах му и се затътрих към офиса отзад.

Три часа по-късно отново ми се наложи да се скрия в офиса. Жестоки конвулсии разтърсваха тялото ми. Месеците контролиран глад си казваха думата – имах нужда най-малко от две дози, за да се заситя. На всичко отгоре казиното бе претъпкано с хора и близостта им буквално ме влудяваше. Цветното зрение изчезна и виждах в някакъв зелен нюанс. Студена лепкава пот изби от всичките ми пори. С треперещи ръце извадих последния резерв, който съхранявах в метална обла кутия от кубинска пура. От вълнение не можех да отвинтя капачката. Къде с развиване, къде с дърпане, успях да се справя криво-ляво. Капнах няколко капки вода и започнах да подгрявам метала с газова запалка. Кутията започна да пари пръстите ми през кърпичката, с която я държах, а вдишвайки парите от сурогата, почти обезумях и започнах да скимтя. Горната част на запалката се стопи в ръката ми и угасна. С рязко движение излях затоплената кръв в устата си. Веднага се почувствах малко по-

добре. След минута-две потенето спря. Нормалното зрение се върна и конвулсиите утихнаха. Бавно се надигнах от пода и огледах окаяното си състояние. Дрехите ми бяха купчина мокри парцали. Но не можех да чакам повече, следващата криза щеше да бъде страшна. Просто трябваше да се надрусам.

В залата цареше приятелска атмосфера. Блондинката, чийто късмет обърнах, бе натрупала сериозна купчина чипове, надаваше възторжени възгласи и черпеше наред. Приятелят ѝ, непоправимо пиян, стискаше в лявата си ръка бутилка шампанско и съсредоточено и безуспешно се опитваше да избути няколко чипа върху зеленото сукно. Възрастната жена кротко дремеше в ъгъла на бара, а ръцете ѝ висяха отпуснати встрани от тялото. Позата беше почти невъзможна за пазене на равновесие, обаче алкохолът правеше чудеса. Зяпачите шумно възхваляваха Фортуна и лочеха безплатната почерпка. Натяжал от безкрайното пиене на бира, дебел рокер съсредоточено работеше с ръчката на еднорък бандит, наливайки в търбуха му шепи жетони. При следващия ѝ рейд до бара дръпнах русокосата за пешовете и казах:

– Ела да се усамотим, красавице!

Тя се усмихна доволно и отвърна:

– Вземи ме, рицарю на късмета. Цялата съм твоя!

Избутах я към умивалнята пред тоалетните. Внимателно притворих вратата след себе си и пристъпих към нея. Престорих се, че ще я целуна и докато тя издаде устните си напред, с премерено движение наклоних глава надясно и рязко я извъртях в обратка посока. Острите ми зъби се впиха в сънната артерия и жадно засмуках. Изненаданата жертва се опита да извика, но от гърлото ѝ излезе само сподавен стон. Топлата горчица течност се стече по гърлото ми и ми придаде нови сили. Пуснах блондинката и тя се свлече на земята като парцалена кукла. Еуфорична вълна неземно блаженство обхвана цялата ми същност. Изпаднах в немощна сладост и се подпрях на умивалника, затваряйки очи, за да се насладя на удоволствието докрай. В следващия миг изпиших и отскочих надясно, защото остра болка ме прониза отляво. Отворих очи и видях Сивушката, който стискаше дървено заострено разпятие. Значи е предполагал, мръсникът.

– Умри, мръсна гадино! – изрева той и се хвърли с острието напред. Хванах лявата му ръка с дървото за китката и я натиснах надолу. Сблъскахме се с глух удар, който му изкара дъха. Прегърнах го с лявата си ръка и просъсках в ухото му:

– Не и този път. А сърцето се намира по средата на гърдите, а не

отляво, глупак.

Бях заситен, но кой бяга от втора порция десерт? Захапах и него.

– Помощ! Помощ! – изкрещя Сивов и се загърчи в ръцете ми. Тъкмо го бях преполовил и в помещението нахлуха двамата гардове. Ситуацията излизаше от контрол. Май бях надценил шумоизолацията на помещението. Единият замахна с бейзболната си бухалка. Реших да му дам последен урок и я посрещнах с главата си, без да реагирам. Дървото се разпиля на трески от силата на удара. Без да му дам възможност да се съвземе от изненадата, го сграбчих за гърлото и изтръгнах гръкляна му. Кръвта му бликна във всички посоки. Вторият гард бе успял да зареди пистолета си и го насочи към мен. Преди да успее да натисне спусъка, с лявата си ръка хванах затвора, а палеца си поставих върху ударника. Рязко завъртях китката си наляво и натиснах надолу. С дясната си ръка го стиснах за гърлото. Пистолетът изскочи от ръката му, а глухият пукот ми подсказа, че спусъчният механизъм е натрошил костите на пръстите му.

– Без тия, мой човек – казах, стиснах с дясната си ръка и го отлепих от пода.

Отнесох един-два немощни удара от лявата му ръка, преди да зарита с крака. Скоро се отпусна бездиханен и го захвърлих върху тоалетното гърне. Останалите трупове просто оставих така. Сега трябваше да избия всички и докато местната полиция се ориентира, да натрупам запаси кръвна плазма и да се омитам оттук. Отворих вратата и замръзнах от изненада. Пред нея се бяха скупчили останалите от екипа. Мини стискаше строшена бутилка. Направих лъжливо движение, че ще тръгна напред и той замахна. Нащърбеното стъкло описа широка дъга, разминавайки се на милиметри с касата на вратата. Хванах с дясната си ръка неговата над лакътя и продължих движението ѝ. От силата и инерцията тялото му се завъртя около оста си, а бутилката спря в стомаха на нищо неподозирания Мени. Той опули очи, зави от болка и се просна ничком на пода лошо разрязан. Забих лявото си коляно в бърбреците на бармана, с лявата си ръка повдигнах брадичката му нагоре, преместих хватата на дясната си ръка върху китката му и стъкленото импровизирано острие преряза врата му. С моя помощ. Дръпнах рязко към себе си изненадания Тони и забих чело там, където се събираха веждите и носът му. Черепът му се пръсна като изгървана диня. Просто го пуснах и исках да сграбча Кери, но той бе чакал сгодния момент, заби лявото си рамо в ребрата ми, хвана ме през кръста и ме стовари в стената. Зад мен газобетонните блокчета се пропукаха. Вдигнах лявата си ръка максимално нагоре и рязко я

спуснах. Лакътят ми строши черепа му в областта на малкия мозък и той ме пусна. Бе мъртъв преди главата му да отскочи от пода. Пияният приятел на блондинката най-после разбра, че става нещо и се заклатушка към мен. Зяпачите бяха избягали, най-вероятно с оборота. Толкова по-добре за тях.

– Ей, пич... Кво стаа... тука, бе? Къде се дянаха ... – започна да ломоти пияндето.

Без да му обръщам кой знае какво внимание, го дръпнах напред и с коляно му смазах мутрата. Възрастната дама продължаваше да спи на бара, сякаш нищо не се е случило. Умря си така, без да разбере какво става. Само я хванах за раменете и натиснах надолу докато ѝ строших врата.

Когато влязох в бокса с ротативките и приближих рокера, разбрах защо не обръща внимание на случващото се наоколо. От ушите му стърчаха слушалки и на два метра от него се чуваха някакви резачки. Без да се церемоня, замахнах широко с дясната си ръка. Сабленият ми удар го улучи отстрани във врата, където и се целех, и буквално го отвя от стола като обрулен есенен лист. Тюфлекът тежко се приземи върху плота за жетони, прекатури се през него и тупна на пода. Чух как дискменът му се изсухли и се разби в стената. Върнах се в тоалетната, като се чудех какви съдове да използвам за толкова много материал.

СМЪРТТА, старомодно наметната с черен плащ и стискаща острата си коса, се разхождаше около труповете.

– О, здрасти, прочутата. От многото работа да не закъснеем за другаде? – подхвърлих аз.

Бях я виждал четири-пет пъти, но приповдигнатото ми настроение изискваше да я избудалкам.

„СМЪРТТА НЕ ЗАКЪСНЯВА НИКОГА. НИЩОТО Е НАВСЯКЪДЕ ОКОЛО НАС И В НАС“.

Думите отекнаха в мозъка ми и осъзнах, че за пръв път тя ми говори!

– Я стига с тия глупости! Свършвай и се махай, че съм зает.

„НИЩО НЕ СВЪРШВА ПРЕДИ ДА Е СВЪРШИЛО ОКОНЧАТЕЛНО. ДОЙДОХ ЗА ТЕБ, БЕЛИАЛ.“

– За мене друг път. Аз вече умрях, не помниш ли?

„ВСИЧКИ СМЕ ПОДВЛАСТНИ НА НИЩОТО.“

– Разкарай се, бутафория такава, че ще се оплача на СЪЗДАТЕЛЯ, като го срещна! – изревах вече ядосан не на шега.

Тя ме погледна с празните орбити на черепа си и замахна с косата.

Веднага се сетих, че пропуснах да проверя рокера. Обърнах се и нещо остро се вряза в гърдите ми. Изревах от болка, хванах дясната ръка на човека с двете мои и му строших китката. Ножът-пеперуда изпадна от дланта му и издрънча върху плочника. В следващия миг друго острие прободe дълбоко сърцето ми. Завих болезнено, пузнах ръката му и се озовах на пода. Беше ме измамил, маймуняка му с маймуняк! Беше левичар! Пеперудата е била за заблуда, от сърцето ми стърчеше закачена на верижка поне десетсантиметрова пентаграма и ... о, само не това! Съдържаше висок процент сребро! Исках да му извикам, че пак ще се срещнем и умирачката е само началото, но губех бързо сили и необичайна немощ ме прикова. Човекът най-после разбра какво се е случило с китката му и, ревейки от болка, несръчно я подхвана с другата си ръка. След това се затързузи навън. Свърхусилието ми стигна само да я погледна в бездънните очи.

„Е, ТОВА Е КРАЯТ, БЕЛИАЛ. СЪЩО КАТО САТАНАТА, ЛУЦИФЕР И ВЕЛЗЕВУЛ ДНЕС СРЕБРОТО ЩЕ РАЗДРОБИ НА МОЛЕКУЛИ ТЯЛОТО ТИ! ЩЕ СЕ РАЗТВОРИШ В НИЩОТО.“

Нямах сили да говоря, затова си помислих „Не, няма да умра напълно. За моята смърт трябва да дойде СЪЗДАТЕЛЯТ, не ти!“ Надявах се, че като е толкова всесилна, ще ме чуе. Чу ме, разбира се. И отвърна дори.

„ЖАЛКО, ЧЕ ЖИВЯ ТОЛКОВА МНОГО ПЪТИ, А НИЩО НЕ ПРОУМЯ. АЗ СЪМ СЪЗДАТЕЛЯТ, ЗАЩОТО НАЧАЛОТО Е ВКОРЕНЕНО ВЪВ ВСЕКИ КРАЙ. И ОБРАТНОТО.“

„Не!“ – изкрещях мислено – „Няма да ме отсвириш! Не и мен! Не!“

„АМА ДА!“ – отвърна костеливата и последното, което чух бе жу-женето на спускащото се острие.

Три: Враг на враговете

Вече за стотен път обикалях трудовите борси. Така или иначе, работа за хора над трийсет години трудно се намира. Ядно се упреквах, че вместо да завършвам висше образование, трябваше да изуча занаят. Сега, смачкан от недоимъка, преживявах ден за ден. Нямах никакъв шанс, но все пак обикалях. Да се прибера обратно в тягостната обстановка на ергенската ми квартира, честно казано, нямах сили. Когато стигнах до Бургаския свободен университет, реших да се отбия вътре. Често на таблото за обяви до кафенето му имаше бележки, които ми помагаша да преживея някак. Бях още младолик за възрастта си и често ме бъркаха със задочниците от различни курсове. Пък и над чаша кафе можеше да висиш три-четири часа, без някой да те изгони. Случайно можеше да ми провърви и някой да си забрави сутрешния вестник...

Още докато слизах по стълбите, огромен „чаршаф“ привлече вниманието ми: „Скъпи студенти, трудова борса «Нешънъл инвейжън» ви предлага почасова работа. Обадете се на телефон 84 40 74 или елате веднага в офиса ни на ул. «Васил Априлов» № 24, етаж 4. Местата са ограничени!“ Рязко се завъртях и се отправих към указания адрес. Бях обръснат, ризата ми бе изпрана, а панталонът изгладен. Какво повече биха желали, освен лична карта или паспорт?

Когато пристигнах, останах изумен. Възстара лелка сновеше из офиса и говореше по мобилен телефон. Очувано средновековно бюро, вехто още от Априлското въстание, дървен стол с оръфана тапицерия и липсата на компютър допълваха скромния фирмен интериор. Жената махна с ръка към мен, в смисъл да почакам, и продължи разговора си. Облегнах се на рамката на вратата. Без да се впечатли от втречения ми поглед, лелята ме изучаваше. Не се притесних изобщо, защото скъсаните ми на задника слипове изобщо не се виждаха. Липсващото копче на ризата умело бях скрил с токата на колана си. И все пак имаше нещо в погледа ѝ, което ме караше да се чувствам като ученик пред класната. Прикрих смущението си с пъхане на ръце в джобовете. Надявах се, че тази поза ми придава нахакан вид. Дамата най-сетне приключи разговора с приятелката си, точно толкова безсмислен, колкото всички подобни разговори и се обърна към мен:

– Кажете, млади човече, с какво мога да Ви бъда полезна?

– Мадам, ако това е фирмата „Нешънъл инвейжън“, тук съм във

връзка с вашата обява в Бургаския свободен университет за почасова работа.

Тя измъкна ксерокопие от някакъв формуляр и ми го подаде.

– Да, това е канцеларията на бургаския ни офис. Попълнете данните и елате отново, когато сте готов. След кратко интервю може би ще ви наемем. А сега ме извинете, чака ме работа.

Без да ми обърне повече внимание, антиката се настани зад бюрото и взе да прелиства бежова на цвят папка. Вдигнах рамене и излязох, без да се сбогувам. Не бях дори малко камъче, което да предизвика вълнички в блатото на собственото й самодоволство... Тръснах глава, за да прогоня нерадостните си мисли, и трополейки по стълбите, заразглеждах формуляра. Нищо особено – пол, възраст, имена..., родители..., ЕГН..., номер на студентската книжка и така нататък. Излязох от тясното входче и се огледах. Срещу него бяха пейките на подлеза пред Театъра за опера и балет. Слънцето все още не прежуряше, така че спокойно можех да се заема с попълването. Тръшнах се на първата скамейка, измъкнах евтиния черен „Шнайдер“ и се заех с тази задача, поради липсата на по-належаща. След половин час приключих с бумагата и отново се преборих със стръмните стъпала до четвъртия етаж. Връчих тържествено хартията на жената и зачаках.

– Наистина ли сте сирак и нямате роднини? – попита ме тя.

– Да, госпожо – отвърнах.

– Тогава нещата за Вас май са много сериозни, младежо?

– Ами... да.

– Елате направо утре сутринта в девет часа. И не закъснявайте. Ядохте ли нещо днес?

– Е, чак толкова зле не съм. Но ако отпуснете скромнен аванс, бих могъл да Ви ги върна, след като започна работа...

– Много сте уверен. Но си мисля, че ще Ви наемат. Вземете тези десет лева. Приемете ги като ... аванс.

– Благодаря – казах и си тръгнах.

Разбира се, парите изпих още същата нощ. На другата сутрин, свеж като ряпа, пълен с ентузиазъм и желание за себепоканост, в уречения час се явих в „Нешънъл инвейжън“. Жената бе намерила начин отново да ме изненада. Тумба млади хора – момчета и момичета от всякакви възрасти, се тълпеше още пред входната врата. Веднага разбрах, че шансовете ми да пробия тази стена от тела са минимални и примирено се наредих на опашката. Лелката достолепно изнесе стотте си килограма и веднага всички я наобиколиха.

– Моля за тишина – извика тя. – Сега ще ви прочета имената на одобрените. Всеки, който си чуе името, да дойде отново тук в три следобяд. Нарочен автобус ще ви откара извън града, където веднага ще започнете работа. Добрата новина е, че ще получавате двадесет лева на ден, плюс квартира и храна. Моля за внимание, започвам да чета...

Нямах идея дали съм в списъка, но зачаках. За моя изненада възгласите на съжаление бяха малко. Чудех се какъв ли е този работодател, който ще поеме толкова работници? Имената, подредени акуратно по азбучен ред, се лееха край ушите ми. Изведнъж трепнах като ужилен. Бях одобрен! Зарадвах се и веднага тръгнах към къщи.

В три следобяд два двуетажни автобуса бяха паркирали точно до подлеза на улица „Ботева“. С интерес разглеждах шарената тумба, която мъкнеше всевъзможни раници, ранички, чанти и торби. Двата си слипа /прилежно закърпи/ и двата чифта здрави чорапи бях натикал в джобовете. Без да се помайвам, влязох в единия автобус и седнах. Дръпнах пердето и загърбих шумотевицата около мен. Съвсем откровено задряхмах. След няколкочасово пътуване пристигнахме на местоназначението – вдън горите тилилейски на Странджа-Сакар. Посрещна ни млад юначага с мегафон в ръце:

– Дами и господа, вие ще участвате като статисти в нов български филм. Той все още няма име, но се отнася за регионалните конфликти на Балканите. До лагерите има около два километра, които заедно ще изминем пеш. Моля ви да не се отклонявате от групата. Тръгваме веднага.

Общ стон и ропот се понесе из групата. Нашият водач потегли към гората и ние, като стадо овце, го последвахме. Автобусите обърнаха на поляната и потеглиха по своите си работи. След много псувни и с издраскани ръце и крака, за около час изминахме разстоянието до лагера. Странен бе малкото му име. Висока телена ограда го опасваше от вси страни. Вътре в оградения периметър имаше широк плац и десетина бараки от дърво. На плаца ни разделиха на две групи, мъже и жени, и ни разпределиха по бараките. С нещо цялата организация ми напомни военен лагер. Докато моите девет съквартиранти разопаковаха весело багажа си /бяха всички от един факултет/, аз си избрах легло в дъното на помещението и се отпуснах връз него. След малко се довлече някакъв чичка, който взе да ни обяснява как ще изиграем масова сцена. Бях участвал вече в снимки като статист, та го слушах с половин ухо. На няколко пъти той поглеждаше към мен. Когато приключи с обясненията, ме повика:

– Ей ти, там, в ъгъла! Я ела насам и кажи как се казваш?

Изправих се с неохота и се представих. Той ме погледа още минута-две и каза:

– Ела с мен.

Излязохме от тъпата барака и тръгнахме през площадката. Изминахме десетина метра и влязохме в друга подобна. Вътре имаше десетина човека, мъже и жени, които се караха нещо. Щом пристигнахме, веднага млъкнаха и ни загледаха.

– Това е Камен Стоименов – представи ме моят спътник. – Щом се вгледате в него, ще се уверите, че дубльор вече не ни е нужен. Той пристигна в днешната група.

Бурно веселие обхвана присъстващите. Всички скокнаха и ме задърпаха насам-натам. В настъпилата суматоха заприказваха един през друг. В крайна сметка успях да разбера, че съм като две капки вода с изпълнителя на главната роля. Получих собствен договор за хонорар и веднага се надух. Разясниха ми какво ще правя на следващия ден и ме поканиха да прекарам вечерта с тях. Умирах си от кеф – шега ли е това да пиеш с режисьора, постановчика, сценариста... И то на филм!

На другата сутрин ме изритаха рано. Главата ме болеше силно от местната парцуца, но не ми дадоха миг покой. Навлякох дрехите, които ми метнаха, изслушах за седемдесети път описанието на дубъла, в който щях да участвам, и се запътих към мястото на снимките. Трябваше да играя командира на македонски спецотряд, който воюва с албански бунтовници в гората. Залегнал в една траншея, трябваше да изкомандвам група баламурници да атакуват врага. Оставайки сам с радиостанцията, докато се свързвам с щаба, щеше да се появи албанец, който да ме рани с изстрел. В ръкопашна схватка трябваше да го поваля и да го убия с един интересен нож, който се прибираще навътре при докосване до тяло.

Когато снимките започнаха, някак всичко се обърка. Изревах на моето отделение да атакува, те хукнаха от траншеята и откъм горичката затрещяха „калашници“. Изведнъж много реалистично моите войници изпадаха с виковете на ужас и болка. Докато схвана какво става, при мен влетя албанец и стреля с пистолет. Куршумът прониза горната част на дясната ми ръка. Изревах от болка и скочих към нападателя. Мушнах с ножа и ... по лицата и на двама ни пролича изненада. Когато издърпах острието от гърдите му, с глух стон той се строполи в краката ми. Топлата кръв закапа от ... съвсем истинския нож.

Секунда по-късно вдяхах – избираха хора-сираци или такива, които

са отдалеч. Всичко изглеждаше реално... защото беше реалност, нас ни избиваха пред камерата! Сетих се, че в следващия кадър щяха да хвърлят граната по мен, уж до траншеята, и веднага хукнах към гората. Зад себе си чух викове и стрелба, но не спрях. Изминах не по-малко от километър и тогава спрях. През пръстите ми избиваше кръв от раната. Веднага отпах едно парче от тениската си и се превързах криво-ляво. Една стара зеленика ми предложи убежище в клоните си. На три метра от земята бавно започнах да събирам яд. След малко тумба истински войници преминаха в разпръсната верига. Бяха организирали хайка за мен. Беснеех, но знаех, че нищо не мога да направя сам, докато не мръкне. Чудех се каква ли участ готвеха за останалите от групата? Загубата на кръв ме замая. Подпрях се стабилно на чатала от клони и задряхах.

Събуди ме предчувствие за нещо лошо. Огромната пълна луна грееше право в лицето ми. В следващия миг ярко грейна прожектор и затрещяха изстрели. Сред крясъците и писъците долових глухото боботене на картечница. Всичко свърши за броени минути и разбрах какво точно са приготвили за групата ми – масова смърт в лагера през нощта. Време беше да действам. Свалих парцала от ръката си. Раната напълно бе заздравяла. С мъка потиснах желанието си да завия срещу луната. Спуснах се безшумно от клоните и бавно тръгнах към сцената на масовото клане. Зрението ми се подобряваше с всяка измината крачка. Двамата часови, които пазеха на четири-пет метра един от друг, елиминирах безшумно за секунди. Положих телата им внимателно ... и не издържах. Поддадох се на инстинкта си и, обръщайки се към луната, нададох силен вой.

Щях да ги избия до един.

И исках да знаят това. Винаги се случваше така – все нещо не разбирах от обърканата човешка психика. За да изглежда реалистичен някакъв филм, те избиха десетки себеподобни. А обвиняваха в кръвожадност мене – върколака-вампир! Тръгнах бавно сред сенките.

Никаква милост! Никаква милост за разхитителите на човешката суровина! А аз ще им пазя диета... тъй ли? Всички ще прекарам под ножа!

Четири: Силата да можеш

Когато пристигнахме, апартаментът вече бе обхванат целия от пламъци. Около входа долу се беше струпала тълпа от зяпачи, които нямаха и намерение да помагат. Само съседите от петия етаж, над горящото жилище, изливаха от кофи и легени вода с едничката надежда да спасят своя от пламъците. Разбутах тълпата и грабнах шурмовата стълба. Запахах струйника със скачания шланг на колана си отзад и се засилих. Дългата четири метра стълба стигна до втория етаж. С два скока през няколко стъпала измениах разстоянието и възседнах перилата. С рязко тренирано движение изхвърлих стълбата едновременно нагоре и навън. Накрайникът от легирана стомана със зъбци като трион премина на сантиметър от носа ми. С три движения вдигнах уреда до четвъртия етаж и с рязко движение го закачих за бетона. Още два скока и вече бях на терасата. Стъклата още не бяха почнали да се подуват от топлината, но в кухнята видях езиците на буйни пламъци. Измъкнах шланга от колана и хванах струйника. Погледнах надолу и кимнах. За един миг водата с налягане четири атмосфери стигна до мен. Шлангът сякаш оживя в ръцете ми. Разбих стъклото на вратопрозореца и отворих крана. Струята нахлу в тясното помещение и отвори фронт за гасене. Две минути по-късно вече се разхождахме из димящите остатъци от покъщнината. Ботушите ми джвакаха в четирите пръста вода и пяна. Нямахме повече работа тук. Изчаквахме инспектора, който щеше да извърши оглед и да установи причината за пожара.

Десет минути по-късно, вече в пожарната кола, бършех одимената си мутра с хавлия, чиято чистота беше съмнителна. Останалите събираха шланговете и ги навиваха на рула. Да си шурмовак, си имаше своите предимства. Радиостанцията изпраща:

– Отделение първо, обади се!

Вдигнах палец към ухото си, а кутрето сложих пред устните си. Командирът веднага се усети и вдигна трубката:

– Слушам, център.

– Пожар в квартал „Лазур“, блок три, вход две, етаж две. Ако сте приключили в „Изгрев“, отивайте веднага. Останалите гасят житни масиви на четиридесет километра от града. Повтарям адреса – „Лазур“, три, две, две.

– Разбрано, център, тръгваме.

Знаех какво ще последва. Всичката вода бяхме привършили тук. Мразех пожарогасителите, а сега щяхме да атакуваме с тях. Шибани комплекси! Къорав хидрант не остана в изправност! А време за зарежда-не нямаше – така или иначе за две минути трябваше да сме там, щом сме получили сигнала. С надута сирена и маневри на болен танцуващ слон автомобилът ни тежко се провираше в натоварения трафик. Щом спряхме на адреса, изкочих пръв от колата и отворих страничния капак. Димо и Пешо грабнаха по един пожарогасител в ръце и хукнаха. Измъкнах праховия „Ятрус“ от гнездото му и го последвах. Когато стигнахме до вратата двамата застанаха от двете ѝ страни.

– Разбивам! – изревах и се засилих от няколко метра. Вдигнах крак и изритах вратата в областта на бравата. В същото време стоварих пожарогасителя близо до горното ментише. Другарите ми ме хванаха здраво и рязко ме издърпаха встрани. Около секунда въздухът се всмука навътре, а след това „обратната тяга“ изтласка огнен език далеч напред. Щом той утихна, нахлухме в жилището и задействахме пожарогасителите. Не ни отне и минута. И тук собствениците ги нямаше, но спасихме кухнята и хола, тоест най-скъпите електроуреди и мебелировка. Димо грабна един дигитален дискмен и го напъха в широките си пешове. Намигна ми:

– Една заплата никога не стига, нали знаеш...

Кимнах утвърдително. Моите интереси бяха по-други. Докато Пешо сортиреше димящата спалня за оцелели накити или дай, Боже, пари, аз влязох в кухнята. Отворих хладилника и се опулих. Беше натъпкан догоре. Издърпах един пакет вносна шунка не по-малък от килограм, бутнах в джобовете си две кутии черен хайвер и измъкнах бутилка уиски „Тълмор Дю“ от мястото за напитките. Бутнах вратата с крак и тръгнах да търся найлонов плик за плячката. След смяната си поделихме урожая. Пешо мрънкаше, че не е намерил нищо, а Димо настояваше да си задържи дискмена. Послушах ги малко, а след това тикнах неразпечатаната шунка в ръцете на Пешо и си тръгнах с уискито и хайвера.

Само допреди година и половина ние бяхме квартална бандичка, докато не ми хрумна гениалната идея да крадем и да получаваме заплата. Ловки и бързи, скоро станахме ядро на ударния отряд от млади служители в пожарната. Мен обаче друго ме човъркаше – работата започна да ми харесва... Вече отделях все по-малко време за кражбите. Да гася пожарите и да се пъхам пръв – това наистина ми доставяше несравнимо удовлетворение...

* * *

Когато се прибрах вкъщи, установих, че имам гост. Веднага го познах – беше Дашиел. Елегантен костюм, както винаги, риза и папийонка, с излъскани до блясък чепици, той просто беше ... ослепителен. Без да кажа дума извадих две чаши и чинийка. Отворих хайвера и го изсипах всичкия в посудата. Завлякох се до стария „Мраз“ и извадих лед. Хвърлих с ръце по две бучки и налях по три пръста от уискито в чашите. Чукнахме се мълчаливо и отпихме, всеки с дерта си.

– Какви ги вършиш, бе! – не се стърпя той. – Изпратен си тук да вършиш зло! Изпълняваш мисия! Как човеците ще различават доброто, ако няма злини? Кражбите, добре. Ама огъня да гасиш вместо да го подпалваш, думи нямам... Сатанаил ти е много сърдит, да знаеш!

– Хич не ми пука – отвърнах аз. – Правя, каквото ми харесва!

– Родоотстъпник! Ще напиша нарочно писмо за наглото ти държане! Покай се, грешнико, докле е време, щото като научи Оня...

– Стига! – ядосах се не на шега. – Пий си пиенето или се махай!

– Самаел, Самаел, друже, какво е станало си теб? Свършен си, приятелю!

Той стана, глътна си питието на екс, тракна чашата на масата и излезе. Така трясна вратата, че постерът на Киану Рийвс се откачи и увисна само на кабърчето от горния десен ъгъл. Аз също глътнах своето пиене, насладих се на вкуса му и казах:

– Дашиел, глупак такъв! Кога най-после ще разбереш, че силата да можеш е в самоконтрола? Не е важно дали ще запалиш огън, а дали можеш да го контролираш и угасиш!

Сигурен съм, че на който и да е от световите да се намираше в момента, той ме чу.

Пет: За да изгрее слънцето отново

Както всяка година по същото време пътувах с раздрънканата си ладичка по селския друм. С всеки изминат метър оставях зад себе си постиженията на съвременната цивилизация. С края на последната нивица свърши и пътят. Слава Богу, скоро не беше валил дъжд, което ми позволи да продължа през неравната поляна до рехавата горичка от криви и чепати дървета, някои от които не се срещаха никъде другаде по света. Заклучих вратата на руското возило и нахълтах сред гротескната флора на Странджа. Когато стигнах до голямата зеленика, спрях и седнах на земята. Времето до заник слънце прекарах в молитви, отправени към Създателя. Щеше да ме изслуша, сигурен бях, защото последните дни прекарах в усърден пост, за да укрепя духа си и да изостря цялата си сетивност. Луната /във фаза три четвърти/ бавно изплува иззад хоризонта. Времето дойде. Станах и бавно започнах да събличам дрехите си една по една. Веднага щом се освободих от тях, запях шепнешком песните отпреди потопа. Наведох се и засъбирах билки от огряната от нощното светило поляна. Всяка от тях наричах със собственото ѝ име, преди да я откъсна, точно както ме бе учила баба ми, вещицата. Щом събрах седемдесет и седем затворих очи и протегнах чувствената си свръхсензорност. Наблюдавах поляната по начин, недостъпен за повечето хора. Сега тя беше окъпана в ярка бяла светлина. Отне ми малко време да намеря последната билка, пристъпих до нея, изрекох три пъти наум името ѝ и откъснах само горната половина. За да лекува всички неизвестни болести, трябваше да е откъсната точно през средата. Отворих очи и започнах да обикалям за дърва. Скоро събрах достатъчно, за да запаля огън. Поставих калайдисано медно котле връз огъня, изрекох гласно всички клетви и хвърлих билките една по една вътре в завиращата чиста планинска вода. Станах и обикалях около огъня в кръг, докато изпях всички песни. Щом отварата бе готова, я свалих и я оставих да изстине. Отцедена, я прелях още топла в специална пръстена стомна. Щях да лекувам човеците с нея. Остатъка, след като изстина, изпих наведнъж. Погледнах към Луната. Часовник не ми и трябваше. Наближаваше полунощ и скоро щеше да настъпи Еньовден. Отпуснах се без да бързам на меката трева и неусетно съм заспа.

* * *

В съня си изглеждах като в годините на ранната си младост. Висок, строен и як мъж. Причудливите завой на подсъзнанието ми бяха просто изумителни. Облечен в здрава бронирана ризница, в лявата ръка имах кръгъл щит с изобразено слънце, а в дясната меч. Влязох през деветата порта и се озовах в сферично помещение с огромни размери. През останалите осем изпълзя врагът. Сенките бавно се сляха в едно. Пред мен се изправи в целия си блясък ревящият дракон.

– Предай се, Тиамат – извиках древновавилонското му име.

Рогатият наподобя усмивка с огромната си паст. Заговори директно в ума ми, като силата на съзнанието му направо ме разтърси.

– Неслучайно ме наричат Змеят на световната бездна, землянино. За да ме накараш да се предам, ще трябва да ме победиш в битка. И е нужно да знаеш всичките ми имена, а не само това!

Знаех. За да го победа, трябваше да изброя всичките му седем имена. Стиснах зъби, завъртях меча около дланта си и без колебание се хвърлих в атака.

– Умри, Нага! – изсъсках индийското име и ударих с меча странично. Драконът парира удара и на свой ред нанесе такъв с опашката си. Силата бе страхотна – разби щита ми на парчета.

– Смърт на теб, Апопис!

И египетското не предизвика никакъв ефект. Едва избегнах изпружената предна лапа с двайсетсантиметрови нокти.

– Накхаш! Кун-Кун! Тлалок!

Всеки мой вик бе съпроводен с удар на меча, но дрънченето ми подсказваше, че не съм преодолял бронираното му с метални люспи тяло. С всяка секунда губех от пъргавината си. Вече с труд избягвах опасните атаки.

– Умри сега, Акоменаки!

Вместо да намалее, силите му сякаш се удесеторяваха. Изричането и на юдейското, китайското, мексиканското и на южноамериканското му имена не предизвикаха никакъв ефект.

Космическото чудовище атакува бясно с опашка. Едвам отскочих, приведох се наляво да избегна дясната му лапа и политнах. Това ме спаси. Лявата, като косачка, щеше да ме разполови. Ударът беше силен, но залитането ми бе променило положението на моето тяло. Ноктите преминаха по повърхността на гърдите ми. Раздраната плът увисна и кръвта бликна на талази. Изревах неистово от болка и с мъка се подпрях на меча.

– Умри ти, нещастна грешка на Създателя! – викна изчадието и

замахна с меча.

Събрах сетните си сили и се хвърлих напред. Притиснах се до слезестото тяло и мушнах напред меча. Чудовището пое удара, без дори да се отмести. Вече виждах зиналата му паст пред лицето си, когато се сетих най-важното. Имената му нямаха значение, ако не изречеш това, с което е известен там, където се намира физическото тяло на вешера. За миг си спомних моите прадеди – славяните.

– Мой си, Гарафена! – изхърих, завъртях меча в раната и го измъкнах. – Върви си на остров Буян!

Силно, като сирена зави змиеподобното и се просна на земята. Синята му кръв образува локва около него. С последно усилие замахнах широко над главата си и отсякох неговата. Осемте сенки се отдръпнаха и отново се отправиха към вратите в пространството. Съсредоточих се в една мисъл – да премина през деветата. Слънцето можеше да изгрее отново. До следващия Еньовден.

* * *

Сутринта дълго се смях на идиотския сън. Взех си стомната, засипах изстиналото огнище с пръст и потеглих към дома си в големия град. Още щом влязох вкъщи, свалих дрехите си и тръгнах към банята. Жена ми ме пресрещна и каза:

– Къде беше снощи?

– Пих с приятели – отвърнах аз.

– Лъжец! – изкрещя тя. – А какви са тези белези от нокти по гърдите ти!?

Шест: Лесно е да живееш вечно

Широка усмивка заля лицето ми. Най-последно във ваканция! Веднага се заех с любимото си занимание. Отдавна, още преди много време, бях превърнал нищоправенето в своя философия. Няколко минути се забавлявах с мисълта да напиша дисертация по темата и да основа нова научна дисциплина. После захвърлих тая тъпа идея като змия – стара кожа, щото се сетих, че някакъв римски идиот го бе формулирал гениално кратко и ясно – Долче фар ниенте. Повъртях изгърканата фраза в мозъка си, колкото да се убедя, че функционира и се огледах. Калнорамата, разбира се, не ми пречеше да се чувствам уютно.

Странно е как успокояващо и колко умиротворяващо действа гледката на подредените в строги редици надгробни паметници. Предателската мисъл, че съм полудял, леко опипа почвата в ума ми. Нехайно я потъпках – всеки си има странности, а аз обожавях да се разхождам в Гробнищния парк. Да му мислят психоаналитиците, нали сега това е модно, рекох си, и продължих полека по централната алея. Зачетох надписите по плочите и топла приятна вълна премина през цялото ми тяло. Изпитах познатото блажено удовлетворение, четейки имената на минали, настоящи и бъдещи врагове. Погледнах Луната и кимнах доволно – нямаше нужда да бързам. Преднамерено бавно извървях пътя до портала и напуснах с неохота мястото на блажено почиващите, където мирът им събираше прах. Тръгнах пеш към Морската градина по приморския булевард „Димитър Димов“.

Пристигайки на терасата пред Морското казино, я огледах с неодобрение. Порутена, грохнала от времето и безхаберниците, на места укрепвана и подпирана, приличаше на озъбената паст на умрял крокодил. Побързах да прехвърля погледа си към залива. Любувах се на спокойното нощно море и на сребърната лента на лунната пътека, която ме подмамваше да стъпя на нея и да полетя по гребените на малките вълни. Облакът се замечтано на натрошения като тунквана суха бисквита перваз и изведнъж адски ми се допуши. Веднага се сетих, че нямам пукнатата трошица тютюн, а и да имах... и побързах да разсея никотиновия глад. Тъпи индианци, откъде им хрумна да го изобретят... В края на краищата, грехота е, мама му стара, рекох си, да съзерцавам тая красота и да мисля колко ми липсва тая отживелица – тютюнът. Отпуснах се и отново се отдадох на нищоправене, моя си начин да отпусна преди

ЗАДАЧАТА. Голям кеф, помислих си, то – нищоправенето, си е цяла наука, пък и наоколо като никога не се мотаят видиотени влюбени, чиято цел е шумно да се мляскаат, като че ли не могат да го правят другаде. Самоубийци, луди и прочие лунатици тоже липсваха. Пълна идилгия!

Когато си получих дозата душевно успокоение, погледнах към земния сателит. Беше на не повече от един декан от своя апогей. Е, време е. Тръгнах полека към старата къща на ъгъла на „Богориди“ и „Славянска“. Нощният Бургас изглеждаше точно толкова заспал, колкото и всяко друго поселище по същото време. Полугладните пенсионери отдавна бяха потърсили утеха от жалкото си съществуване в лоното на Морфеус. Работниците отмаряха пред следващия минимум десетчасов работен ден, сънувайки как разпват на кръст преките си началници. Държавните чиновници се караха с жените си за направените ежедневни разходи. Останалите се въргяха опиянени или още се наливаха из кръчмите безсилни и окаяни. Единият процент богаташи пресилено имитираха щастие в безумните си представи за собствен рай. Само младежите правеха нещо по-специално, усамотени из тъмните кътчета. Чух, че някой настоятелно изрича името ми три пъти и прогоних безотрадните мисли.

Скърцащата дървена стълба не ми създаде никакви проблеми. Пред вратата на схлупената мансарда реших, че ще е по-представително да изплувам от стената и минах директно през нея. Пет кандила, разположени срещу ъглите на пентаграма в грубо очертан на пода кръг, осветяваха крайна мизерия. Между металната ритуална чаша и моряшкия кортик с нащърбено лезвие и отчупена в края седефена дръжка с разкривени букви пишеше „ДАДОНАИ“ а на срещуположната страна „АСМОДЕУС“. В останалото свободно пространство с по-ситен шрифт някой бе надраскал „Formatio“, „Reformatio“ и „Transformatio“. Равнобедрен триъгълник ги обединяваше и разделяше кръга на три равни части. Всичко си беше в порядък и аз се изгъпаних в центъра на петолъчката.

– Повелявам ти да ми се подчиниш... – стреснато изломоти дребен, плешив човечец, отдавна чукнал петдесетака. Аз чаках. Той се посъзвзе, прочисти гърлото си и повтори заучената фраза още два пъти. Не съм любител на древната ритуалност, но някои неща винаги си остават задължителни.

– О, ти, представителю на черната...

– Стига! – рязко го прекъснах. – Не ми се слушат глупости. Нещасни човече, знаеш защо ме призова. Аз знам защо съм дошъл, така че да

преминем направо към дела. Сигурен ли си, че искаш всичко това, което е записано в молбата ти към висшите духом?

– Да! – твърдо и отривисто отвърна кандидат-теургът.

– Действително ли ще бъдеш прилежен ученик по безкрайния път на познанието?

– Абсолютно да! – потвърди дребосъкът.

С това ритуалът бе спасен и му подадох топката.

– Вземи молбата, която си написал, убоди показалеца на ръката си и изстискай кръв в сребърния съд. След това изпиши обещанията си на обратната страна на листа и подпиши. Никакви уговорки. Всичко с кръв.

Без капка колебание бъдещият маг извърши необходимите действия. Разкъсах връзките между молекулите и хартията беззвучно и ефектно се разпадна на прах. Докато неукният се забавляваше да разглежда оформилата се купчинка боклук, протегнах сетивата си.

Я да видим, рекох си, последният път беше инфаркт, преди това инсулт... Не е хубаво да се повтаря човек. Но да. Видях раковото образуване в надбъбречните му жлези и насочих натам моята мощ. Човекът изквича и се просна на пода в неконтролируеми конвулсии. Миг по-късно трупът застина, астралното тяло се отдели и пробва да тропне с крак. От опита му, естествено, нищо не излезе.

– Ах, ти, какво направи ти? – запелтечи той. – Аз исках ... вечен живот ... а сега... Аз умрях!

– Всяко знание си има цена. С това трябваше да заплатиш висшите познания. Но защо роптаеш? Ще имаш всичко, което си пожела. Лесно е да живееш вечно, но на прага между живота и смъртта пребиваваши и посещаваш и двата свята – и този на мъртвите, и този на живите. За отрязък от време – пространство ще бъдеш за една микровселена творещото начало, тоест всемогъщ бог. Колкото до хубавите жени, ще имаш стотици познанства... Но няма да им се насладиш по оня начин – довърших с ухилване, което изкриви нагоре десния ъгъл на устните ми.

– Ама, Учителю – обърна се към мен все още смутеният новак. – Аз изчетох „Изумрудените скрижали“ на Хермес Трисмегист, изучих детайлно „Зохар“ и „Хохма Нейсутра“, тората, твоите и още десетки съчинения на чернокнижници и никъде нямаше текст, в който да пише, че за да овладее висшите знания, трябва да умра...

– Скъпи ми, скъпи начинаещ ученикоа – отвърнах подигравателно и злобно се захлих – този проблем вече е и твой. Да виждаш някъде по нас материални ръце? Защо, мислиш, му бе нужно на Господ да диктува

Десетте заповеди четиридесет дни на оня глупак Мойсей? Или да нашепва съвършената алфабета в ухото на Кирил Философ?

Седем: Активна почивка

Слънцето лениво надничаше иззад тежките плюшени завеси. Тънък лъч отскачаше от златното преспание във форма на камбана. Малкото слънчево зайче, предизвикано от него, попадаше върху стенното сюрреалистично пано, чиито объркани краски бяха достойни за творческото безумие на пиян психоаналитик. Никола Николов се изправи зад триъгълното махагоново бюро и каза на събралото се множество:

– Уважаеми господа, ще бъда пределно кратък. Както знаете, нашата фирма „Сафари Уийкенд“ е единствената бургаска фирма, която създава възможности за една истинска и същевременно активна почивка. Долни инсинуации са твърденията, че конкурентът ни „Оушън сафари“ е способен да ви предложи подобни емоции през почивните дни. Убедете се сами – откакто телепортацията е факт, те организират ловни хайки на тъпи динозаври, момонти, риболов на морски чудовища и други такива глупости. Само ние предлагаме лов на истински хищници. Хищници, които могат да се отбраняват, господа. Това е то истинската тръпка...

* * *

Пътен полицай Петър /Чопър/ Петров дъвчеше сандвич със салам и кашкавал. Отговаряше на прякора си напълно, но изобщо не му пукаше. Облегнат на калника на възстаричкия синьо-бял служебен „Форд“, той дояждаше закуската си и мимоходом следеше показанията на радара. Както никога ранната събота сутрин пътят София – Бургас бе напълно пуст. Изведнъж уредът издаде писклив звук и сякаш полудя. Петров се полуизвърна, долната му челюст увисна и той изпусна мазната филия хляб върху лъснатите си черни мокасини. Две огромни черни лимузини се материализираха от нищото върху шосето и профучаха край Чопъра с не по-малко от двеста километра в час. Полицаят изпусва наглите копелета и ядно срита остатъците от сандвича по посока на табелата „Бургас – 10 км“. След няколко секунди двата автомобила бяха на кръстовището на площад „Трапезица“, където се разделиха – единият зави наляво към центъра, а другият потегли надясно към Индустриалната зона.

* * *

Елтехникът Стоян Тодоров днес не бе в настроение. Когато след тежкия петъчен запой с домашна ракия се яви на работа, веднага го изкомандваха да провери връзките на повредена мотриса. Абсолютно сам в локомотивното депо, Тодоров обясняваше на електрическите вериги в какви интимни връзки би влязъл с майка им, ако имаше възможност. Наполовина напъхан в тесен метален шкаф, той чу стъпки и се обърна назад. В тясното коридорче на мотрисата се бе появил някакъв тип, облечен в черни кожени дрехи, впити по тялото и с мотоциклетна каска на главата.

– Бий се или умри! – изхъхри странно облеченият.

Все още неизтрезнял от огромното количество изпита ракия и недоспал, Стоян, тромав и як като кафява мечка, бавно се изправи. Изсмя се доволно и каза:

– Кой си ти бе, твоята мамица! Ела ми да се поразея...

Без да отвърне, непознатият замахна с ръка. Остро свистене проряза въздуха. Врял и кипял в кръчмарските битки, елтехникът подложи лакът. Ножът се заби в ръката му на десетина сантиметра от китката. Раненият го измъкна, и без да обръща внимание на шурналата кръв, с рев на болка и ярост се хвърли върху нападателя. Сто и двадесетте му килограма буквално пометоха съперника. Когато се намериха на пода, въоръженият вече Тодоров замахна три пъти с ножа. След това се случи нещо странно – острието се счупи в дрехите. Изненадан за миг, мъжът се отдръпна и другият ловко като котка се измъкна от хватката му, отскачайки към входната врата. В същия миг тя се отвори. Работникът вдигна поглед от счупения нож и видя дулото на автомат иззад рамото на чернодрешкото. Имаше време само да нададе дрезгав вой и да замахне с ръка. Оръжието залая и изстреляните от упор куршуми преминаха през тялото на Стоян и затракаха по металните прегради в коридора. Елтехникът тежко се свлече, подпрян на стената и седна. От гърлото му вече излизаше дрезгаво хриптене. Струя кръв от продупчените дробове си пробиха път през устата му и шурна навън. Дясната ръка конвулсивно се сви и след това бавно се отпусна, изгървайки дръжката на безполезния вече нож.

* * *

В същото време журналистът Иван Пеев се прибираще у дома си. Кратката нерадостна среща с редакторите на вестника бе завършила по единствения възможен начин – Пеев напусна работа. Все още мрачен, бавно изкачи стълбището до втория етаж. Озовавайки се на площадката,

Пеев извади ключа си и го пхна в бравата. Докато превърташе езика на секретата, той инстинктивно се обърна. От двете посоки по стълбите – от долу и отгоре – към него се бяха запътили двама непознати с черни кожени дрехи и каски на главите. Без да се замисли и за секунда, Иван връхлетя в дома си и затръшна вратата. Полуприведен, той хукна към отворената врата на хола. На кратки откоси над него засвириха куршуми, преминали през обикновената входна врата. Човекът плонжира надясно в хола, преобърна ниската дървена масичка, и без да се бави, с два скока преодоля разстоянието до терасата. За миг прехвърли парапета и тупна тежко в разкопаната градинка долу. Скочи и накуцвайки притича до собствения си старичък „Опел“. Влезе вътре и се опита да запали. Вдигна поглед и в ретровизьора видя как единият от типове вдига някакъв автомат. Това бе последното нещо, което видя, защото изстреляната група куршуми премина през задната част на главата му и раздробиха на ситни парченца предното стъкло...

* * *

Никола Николов отново се изправи зад бюрото си и каза:

– Уважаеми господа, част от вас вече имаха възможността за изпитат истинската тръпка на ловеца. Да заложиш капан, да устроиш засада и след това да натиснеш спусъка, да се насладиш на смъртта на живо, какво по-хубаво от това? Разбира се, получихме оплакване от участник от миналата седмица, че е контузен тежко. Но, уважаеми, вие сте предупредени предварително за тази възможност. Все пак нашата фирма устройва най-опасното преживяване – лов на хора...

Осем: Ужасът идва с мрака

Вървах нагоре по булевард „Стефан Стамболов“, когато ми хрумна ярната идея. Идеше ми да си тегля як шут отзад, че не бях се сетил порано. Страшно ми трябваша пари. А какво по-добро от това да обереш денонощен магазин? Нощта изглеждаше повече от подходяща. Заставах до едно дърво на няколко метра от входа на бистро „Триумф“ и започнах да наблюдавам. В три сутринта нямаше много клиенти за хранителни стоки и скоро екипът насяда на каменния парапет на близката градинка. Извадиха отнякъде диня, нарязана я и започнаха да си похапват. Дебелата лелка около петдесетте, облечена в престилка на сини и бели квадратчета, веднага елиминирах като възможна опасност. Слабоватото момиче среден ръст в черна тениска и къса пола. Дори и от двадесетте метра, които ни разделяха, можех да прочета табелката ѝ. Пишеше „Вас Ви обслужва Деби“. Деби? От Дебил или може би пък от Дебора? Физически здрав младеж, с гръб към мен, в дрипи, тъмни на цвят, вероятно охранител или товаро-разтоварач с вменени допълнителни функции. С него трябваше да започна. Изчаках две-три минути, колкото да се уверя, че няма друг от екипа, който да срита в паниката алармения бутон, и атакувах. Тръгнах преднамерено бавно, като клиент и когато се изравних с момичето, спрях:

– Добър вечер! Има ли някой огънче? – казах и в същото време вдигнах десния си крак, извих ходилото му, докато се изравни с коляното, и рязко го изпънах встрани. Ударът улучи охранителя в слепоочието и той се прекатури в градинката. Момичето понечи да стане, но аз я хванах за дясното ухо, завъртях ѝ главата, и използвайки нейната инерция, я забодох в корема на лелята, която тъкмо си поемаше дъх да запиши.

– Млък, че те зяносах – тихо ѝ заповядах.

Разбра ме, защото много бавно изпусна въздуха, който бе поела след кратък стон. Видях как зениците ѝ се разширяват, пузнах момичето, вдигнах лявата си ръка със сгънат лакът и се завъртях около оста си. Металната дръжка от стирка, нацелена в главата ми, се стовари на лявото ми рамо. Изревах от болка, обвих я с лявата си ръка и вдигнах крак. От опита ми да отнема сопата нищо не излезе. Противникът ми бе очаквал подобна реакция, защото я използва като опора и отскочи от земята. Дори няхах време да си обърна главата, толкова беше бърз. Страничният му ритник ме улучи в лявото ухо, а от силата му усетих как краката

ми се отлепват от повърхността. Паднах тежко върху дясното си рамо. Главата ми така яко дрънна в плочника, че чух многократно усилен звук на хиляди камбани. Тукатси изключих.

Дойдох на себе си рязко и болезнено. Мутрата ми бе забучена в тревата, а лявото ухо пламтеше като стара руска ютия. Ръцете ми бяха оковани в безелници зад гърба. Две ченгета в униформи събираха сведения от свидетелите на инцидента. Веднага разбрах, че всяка съпротива е безсмислена. След като събраха изписаните листи, двамата полицаи ме хванаха под мишниците и ме натикаха в патрулна кола. Малко по-късно ме изправиха пред цивилен с кисел и сънлив израз, който ме попита:

– Ще признаваш ли, или да те почваме?

– Ще изпея всичко от игла до конец – отвърнах смирено.

Той изчете материалите, изхъмка недоволно и нареди:

– Бутнете го в ареста. Като съмне, ще се разправяме. А вие двамата напишете рапорт.

След това се обърна и уморено заизкачва стълбите към горния етаж. Претърсиха ме основно и ме тикнаха в металната клетка на края на коридора. Добре поне, че ми махнаха безелниците. Изчаках пет-шест минути за всеки случай, след това хванах с две ръце винкела на вратата. Поех си дълбоко дъх и дръпнах с всички сили. Скоро железото поддаде и се изви достатъчно, за да се промуша навън. Постовият в будката седеше с гръб към мен и разговаряше по телефона. Залазих на четири крака. Когато го наближих, видях, че е качил краката си върху масата и е зареял поглед в тавана. Явно сваляше мадама, защото бе изключил действителността около себе си. Завъртях глава наляво. Пред вратата на дежурната тези, които ме бяха задържали, разглеждаха личната ми карта и спореха чий ред е да пише записката. Какво пък, нека я проучват, у дома имам още десетина. Вътре пак униформен бе вперил поглед в портативен телевизор, на чийто екран две жени навлизаха в дебрите на интимната си сексуалност. Стана ми интересно дали гледащият лъска бастуна, но реших, че няма нужда да проверявам това. Изходът зееше приамливо и внимателно пролазих петте метра до него.

За нула време стигнах до църквата „Св. Св. Кирил и Методий“ и отново поех по „Стамболов“. Тази сутрин някои хора щяха да преживеят изненади, коя от коя по-неприятни. Веднага щом подминах мрачната сграда на сиропиталището, ги видях. Всички шумно хвалеха единия от многото бургаски каратеки, на който се бях надянал така неблагоприятно. Лелята ахкаше и охкаше благоговейно, а той чупеше стойки на ухленото маце. Другият гард така дълбоко бе забил ръце в джобвете си,

че и да искаше, не би бил по-опасен от нарисуваните ленти на пешеходната пътека тип „зебра“. Този път се промъкнах по сенките внимателно. На няколко метра спрях и изчаках да ме залее сладникавото чувство на задължителното отмъщение. След това се засилих и скочих. Мадамата изхълца и моят човек се обърна. Протегнатият ми напред крак го удари точно в носа. Той изхвърча назад и се сгромоляса върху безкрайно учудената лелка. Двете тела се прекатуриха и се оплетоха в градинката. Приземих се на крака до изумения младеж, който измъкваше ръцете си от джобовете. Свих юмрук към гърдите и с въртеливо движение на таза му стоварих един лакът в слепоочието, който го отнесе нанякъде като куцо пиле дошат. При обратното движение изпънах ръка и ударих момичето в лицето. Или не бях преценил ръста ѝ добре, или тя нямаше нужната маса да излети към Луната, защото зрелищно се превъртя във въздуха и се изсипа по корем върху парапета. Там си и остана – просната да съхне хавлия. Прескочих в градинката и теглих един премерен шут на лелката, а след това се наведох към героя на вечерта и притиснах за всеки случай сънната му артерия за известно време.

Преди нямаше да се поколебая и да ги избия, но вече се пазех от безсмислени убийства, поне докато съм с човешка форма, защото наказанието е тежко бремe. Миналия път прекарах доста време като обикновен елементарен дух. Когато отново се преродих, цивилизацията толкова бе напреднала технически, че все не успявам да се впиша в суровата действителност...

Влязох в магазина и тръгнах към касата. Докато се чудех как да я отворя, мигом ми просветна – защо ми бяха пари, когато можех да взема направо храна? Дръпнах няколко торби и почнах безразборно да ги тъпча с пушено месо, салами и луكانки. Като опразних рафтовете, минах зад щендера и наградих всичката шунка и сурово месо. После се сетих, че може този път да си намеря другарка и добавих към провизиите петкилограмова опаковка концентрирана кучешка храна. Не подминах и алкохола. Като видях, че не са забравили рецептата на рома, си взех две бутилки. Щяха да са напълно достатъчни. Така натоварен поех към къщи. Беше крайно време да се прибирам – вече се развиделяваше.

Тясното мазе, което обитавах, наречено от дядката, който ми го отдаде за петдесетак на месец, така несполучливо „квартира“, за мен имаше неоспорими предимства. И в най-горещите дни тук долу си беше студено. А малкият приземен прозорец беше повече от необходим. Подредих провизиите си по размер под вехтия железен креват направо на пода. Суровото месо разделих на две порции и го оставих върху

скромната по размери масичка с тайната надежда, че до вечерта ще се размрази. Нямах никакво намерение да си троша зъбите в него. Запарих билков чай и си направих водна чаша грог. Изпих го на едри глътки топъл-топъл и се проснах в леглото. Денят настъпи, а аз изпаднах в безпамятен, ободряващ сън.

Изведнъж се събудих от усещането, че нещо не е в ред. В стаята цареше дрезгав полумрак. Остра болка стегна в стоманен обръч бедната ми глава. Цветното зрение изчезна и се появи отвратителния, зеленикав нюанс. Скочих и грабнах бутилката. Сериозната доза алкохол намали натиска на болката до сравнително поносими стойности. Тогава видях ръцете си. Метаморфозата напредваше – пръстите ми се скъсяваха. В края завършвах с остри и твърди черни нокти, а дланта се окосмяваше. Забих трескаво още глътка алкохол преди муцуната ми да се издължи и да трябва да го лоча от плота на масата. Не че е неестетично, но кой обича да ближе неравна, засечена от мръсотия повърхност? Шибнах още едно и ковашките чукове в главата ми намаляха до екот на звънчета.

Тогава се сетих какво не беше наред. Хукнах да отворя прозореца. Не се ли справех, щях да остана заключен в тясното помещение цяла седмица, докато траеше новолунието. Миналия месец се прекарах така и едва не полудях, виейки по цели нощи. Поисках да хвана дръжката на заключващия механизъм и не успях. Безпомощно започнах да го удрям с лапа. Издадох отчаян стон, но от гърлото ми излезе дрезгаво ръмжене. Механизмът се предаде, но прозорецът остана затворен, трябваше да го дръпна навътре. Човешкото съзнание потъна в дебрите на мозъка ми, а вълчото ми напомни да използвам зъбите си. Захапах дръжката и увиснах на нея. Със скърцане прозорецът се отвори до половината и заяде.

Метаморфозата приключи напълно, бях убеден, защото краката ми вече не стигаха пода. Вече бях един голям по размери вълк. Внимателно отпуснах захапката си и започнах да плюя, за да изчистя отвратителния вкус на метал. Хиляди аромати ме цапнаха право в носа. Надуших пряното сурово месо и лакомо се нахвърлих върху него. Когато свърших пира, известно време се забавлявах с кокалите, докато яката ми захапка не ги разпарчети. За момент се поколебах дали да не изследвам съдържанието на кутията или другите лакомства под леглото, но човешкото подсъзнание ми напомни, че това са запаси за цяла седмица и че трябва да защитавам териториите си от себеподобни. Вдигнах крак и пръснах урина по крака на леглото. Тази миризма щеше да предпазва територията ми от нежелателни присъствия.

Засилих се и скочих на перваза на прозореца. Доизбутах дограмата с рамо, за да се отвори нацяло, и изскочих навън. Запътих се към крайгълния камък на всяка цивилизация – кофите за смет. Пресичайки пътното платно, завлачих крак – бях усвоил маниерите на градския пес и знаех, че това предизвиква съжаление у глупавите хора. Те не можеха и да си представят, че вълк ще се появи по претърпаните им улици и всички ме мислеха за голямо куче. Понякога им разрешавах даже да ме погледят, особено ако държаха вкусен сандвич в ръка. Когато приближих на дващестина метра, от отворените капаци на контейнерите, изскочиха няколко котки и панически се изнесоха в различни посоки. Само старият котарак излезе дразнешо бавно и с два скока се качи на стария салкъм. Дори не усилих тръса – мръсникът изчисляваше с точност до милиметър докъде можех да стигна по гладкия ствол на дървото. Маркирах си територията, без да му обръщам внимание и тръгнах да анализирам един по-интересен аромат. Пътем метнах едно изръмжаване на постоянното присъствие – Едноокия и Безухия. Те веднага сервилно наведоха глави и заскимтяха. Откакто изядох водача им Гуджо, не смееха да ме залаят. Пък и защо да се напъват, след като не се интересувах от сметта, която ги поддържаше живи? Обзе ме познатото радостно чувство на волна свобода и затичах по-бързо към Морската градина. Там щях да се налудувам на воля – да тичам с по-тъпите кучета, да нося на хората разни предмети и да им откъквам мръвки от чиниите и още хиляди неща...

А после, в потайна доба, щях да дам път на желанието да убивам безконтролно. Все щеше да се намери някой заблуден пес или окъснял пияница. Само се надявах да ми предложат една добра битка, а не да се предадат веднага след първия удар. Дано!

Девет: Среца при брода

При третия брод спрях. Свалих вързопа от нещавена кожа от гърба си и приседнах върху му да отпочина. Тук щеше да става каквото стане, само да си поема дъх. Изпружих крака напред, затворих очи и вдишах мразовития въздух, отброявайки мислено седемте секунди. Задържах го в дробовете си пак толкова и бавно го изпуснах. След десет ритмични повторения на процедурата усетих как студът бавно напуска тялото ми. Няколкото минути седене отпуснаха отмалелите ми крайници.

Можех вече да започна, а и късният февруарски следобед преваляше. Развързах възела на бохчата и подредих всички предмети по реда на тяхното използване. Избърсах снега от големия камък сред поляната и стоварих наръча сухи дрянови клони. Отколе, когато отпървом си мерихме силите с Бога, той предложи да си изберем дърво и което първо даде плод, той е по-силният. Аз избрах дряна, а хитрецьт посочи черешата. Много се радвах, когато дървото ми цъфна първо, но за жалост първа наплоди черешата. Оттогава всяка година паля огъня си с дрян. Този си го пазех специално още от Топлите Дни и така изсъхнал, щеше да гори като барут. Щом лумна първият пламък, взех саморъчно направената глинена чаша и гребнах вода досами брода. Като смесих течността с тази от предните два, оставих я да поеме и лъчите на залязващото вече слънце. Преди много си падах по ефектите, но напоследък няхах толкоз последователи, та да се перча. Затова просто извадих „лявата“ чернопера кокошка и с един замах на ножа с черната дръжка отсякох главата ѝ. Кръвта рукна на талази, животното конвулсивно заскача в лявата ми ръка, а аз описах широк кръг около огъня. Остатъка от червената течност отделих в пръстено гърне. Внимавах да са точно четиридесет капки. След това запокитих ненужния труп в реката. Долях водата от трите брода в същия съд и го поставих в огъня. Не че бях болен, та да се лекувам, но в борбата с Изначалното сяха да имам нужда от всичките си сили. Мнозина се опитват да лекуват с тая вода, като я „наричат“, но все забравят най-важното – трябва да се кипне, иначе е безсилна.

Докато водата заври, свалих всичките си дрехи и ги метнах зад кръвения кръг. Облякох ръчнотъканата ленена роба наопаки и с въглен надрасках на гърдите си кръг. Вписах в него недовършена пентаграма, хвърлих въглена и измих дланта и пръстите си със сняг. След това

извадих и последния атрибут – чифт рога от близнаци волове и разорях кървавия кръг от вътрешната му страна. Щом го склучих, запокитих рогата и извадих гърнето от огъня. Хвърлих две шепи сняг, за да намалая температурата на питието и го изпих на три едри глътки. За да проверя силата си, стъпих в огъня и го стъпках с боси крака. Силата ми нарастваше – не се опарих. Клекнах и вдишах последните струйки дим – знаех, че огънят е Негово проявление и исках да приема част от могъществото Му. Изправих се и разперих ръце с разтворени длани. Засричах наум „Отче наш“ наобратно. Бях готов и зачаках сблъсъка с Доброто. Кофти за мен бе, че винаги то избираше начина, по който се преборвахме. Ех, да можех да го хвана и да стискам, да стискам...

По-скоро чух появата Му отколкото го почувствах. Пращането на съчките го издаде. Рязко се извърнах. Огънят лумна от нищото с буен пламък и от него излезе сияйна фигура на невисок старец с дълга брада.

– О, Падналият Ангел – рече Той. – Време ли е вече?

– Дойде, че и отмина – отвърнах. – Е, дядка, избирай как да те победи! Лично аз предпочитам старомодния юмручен бой.

– Е, може и Силата да пробваме, може и Силата... – заклати глава. – Ама по-добре с ума, с разума...

– Стига приказки! Много работа ме чака – колко лековити кладенчета трябва да напия, колко булки да начена, колко мор да нося, чет нямат!

– А, търпение, търпение – смутолеви дъртакът. – Търпението е добродетел. Да се бием, но първо ще ми отговориш на три гатанки.

От яд завих. Пред него нямаше нужда да пазя човешка форма. Той ме виждаше във всички измерения едновременно. Разкърших могъщите си криле и заудрях злобно с опашка. Гатанки! Отврат... Ах, що ли не му се метна напред с рогите! Че после като му забуча едни нокти... Ама не. Вече избра, а думата му е закон тук. Все пак ми остави шанс – ако успее да отговоря, как ще го вкопча! Просъсках с раздвоения си език:

– Казвай първата!

– Кое е туй – занарежда Божеството – що сутрин е на четири крака, на обед на два, следобед на три, а вечер спи вечен сън?

– Лесно! – изсмях се злорадо. – Това е твоята грешка – човекът. Сутрин е млад и лази на четири крака, на обед е зрял възрастен и ходи твърдо стъпил на два, следобед е немощен старец и се подпира на бастун, затуй са му краката три, а вечер тялото умира и духът му идва при теб за вечни времена!

– Хм. Помъдрял си, браво. Я да те видим с втората. Що е туй, дете

сбира всичко, отвън е като яйце, а отвътре като разстлана черга?

– И туй е лесно! – изревах и от радост избълвах от ноздрите си огнено кълбо, което разтопи снега околоръст. – Това е четириизмерната Вселена! Всичко се съдържа в нея, отвън е сферична, а когато си вътре, пространствено-времевият континуум я ограничава и виждаш до хоризонта, като разстлана черга!

– Bravo на момчето – рече Старецът и се пресегна – Дай да те погалья по рогцата!

Измучах обидено, посегнах с глава и затръшнах челюсти, ама огън хапе ли се?

– Ах ти, лошав, лошав – замънка Той и зададе третата гатанка. – Прави кръвта ти буйна, храни, ала храна не е, като жаравата изгаря, но огън не е, ръце няма, а те носи. Що е то?

– От лесно по-лесно! – зацвиших от удоволствие. – Това е любовта!

– Ех, Лукавий, Лукавий. Поумнял си, ала за битка ти е рано. Но нали си и ти мое създание – каквото правиш-струваш, да е до Гергьовден. От него ден нататък сила няма да имаш! – отсече Богът и стъпи в огъня.

– Стой! – викнах аз. – Щом не е любовта, какво е тогава?

– Лукав си ми ти, ала чуждото лукавство не усещаш. Това е втората ми голяма грешка след човека. Алкохолът! – рече и потъна в жаравата.

Останах сам на поляната с ехото от жаловито-възмутения си рев.

Десет: Отмъщението на орисницата

Сключих кръга там, откъдето бях започнал – параклиса на Света Лефтера край селото. Разпрегнах черния вол и приседнах край браздата да си почина. Ранният следобед преваляше. Приятен унес ме омая, но към битието ме върна звукът на медни хлопки. Отворих очи и пред себе си видях седем невероятни същества – целите кожа, зъби, нокти и рога. Определено не външният им вид ме ужаси. Зооморфи бях виждал, че виждал. Извън равновесие ме изкара гробовното им мълчание. Понечих да стана и те веднага стиснаха криваците.

– Църковен чилиак. Дръжте го – промълви някак небрежно-заплашително кукерската „баба“.

Не оказах никаква съпротива. Днес можеха да ме пребият безнаказано. Оставих се да ме овържат, като гротескно имитираха разпъването на Сина Му. Стовариха ме в разпадаща се каручка, теглена от дръгливо дърто магаре, набор на баба ми. Сериозно се притесних дали пък няма да умре от напъна? Но не. Единият от кукерите, наподобяващ Чубака от „Star Wars“ плесна дългоухото по задните части и то учудващо спокойно и противно на всякаква логика дръпна антиката напред. Никой от дружината не се метна при мен, явно съжалиха дръгливкото. В пълно мълчание процесията навлезе в селото. Маскираните зорови събратя веднага подхванаха неистови и безсмислени кръсъщи. Млада жена отвори вратата на първата къща и засмяно ги покани.

– Дружкуу, да ти ошетаме – развикаха се кукеричите и хлътнаха в собата.

Знаех ритуала горе-долу. Щяха да обърнат боклука, да разбъркат и изсипят пепелта от огнището на пода и да навият чергите на руло. За никакво оштетване не можеше да става и дума – само поразии щяха да натворят. Затворих очи и се концентрирах. След пълното отпускане рязко повдигнах свитите си в юруци ръце нагоре. Въжетата удържаха първия напор, и тогава вдигнах дясната нагоре, а лявата свалих надолу. Скъсах сиджимките и започнах да разтривам покритите с кървави следи китки. Щом възстанових кръвообращението си /бяха ме вързали доста стегнато/, седнах и развързах кръстосаните си нозе. Поне с тях нямах проблеми.

Скочих от возилото и се примъкнах към прозореца. Внимателно надникнах в стайчето. „Бабата“ кукерисваше домакинята с огромен

дървен фалос. Групата изпълняваше ситен танец на фона на дрънкането на хлопките. Известно време проучвах движенията на кукерската „невяста“, която несъмнено беше мъж. Сега имитираше секс с „Царя“ на зооморфите. Стига ми толкова, рекох си, и когато всички последваха домакиня, се промъкнах през входа. Целта ми вървеше последна. С два скока прекосих стаята и я застигнах точно когато се готвеше да прекрати прага, където останалите вече получаваха скромна почерпка. Стиснах здраво юмруци и замахнах едновременно с двете си ръце над раменете на „бабата“. Палците ми почти се пресрещнаха през ушите на кукерлицата. Вдигнах десния си крак и с табан затиснах дървения фалос към стената. Тъкмо навреме – маскираният разтвори длани и започна да се свлича. С дясната ръка хванах фалоса и го подпъхнах под брадата му да го крепи в изправено положение. С лявата подхванах пешовете на костюма – знаех, че отдолу има коте или кученце, което трябваше да се „роди“ на площада на паланката. Отместих трупа от зоната на видимост на останалите, положих го внимателно на пода да не раздърнкам хлопкарите. Провървя ми – отдолу имаше котенце.

– Писи, писи, маце, писи – прошепнах и погалих животинчето зад ушите.

То бе някак необичайно кротко, цялата ситуация не му направи никакво впечатление и не се обади. Набързо свалих маскарадното облекло и се нацедих в него. На ръст горе-долу съвпадахме, другото щеше да скрие маската. Метнах убития в каруцата, облякох го с моите дрехи, вързах го за импровизирания кръст и го поставих с лице надолу. Тъкмо навреме – от съседните къщи заприиждаха хора.

– Помощ! Крадат ме! – изкрещях и захванах да се кривя и подскачам безразборно под звуците на медните дрънкулки.

Моите кукери наизскачаха навън, но аз се оставих да ме „откраднат“ – така щях да си осигуря алиби за отсъствието на първата почерпка, а и съвпаднаше напълно с плановете ми. Щом влязохме в къщата, пузнаха ме на крака и отново заподскачах, наподобявайки еротични движения. Налетях на стопанина, от което той видимо остана много доволен. Довлякоха се и „моите“ хора.

След обичайната почерпка оставихме домакините да се оправят в сътворения хаос и тръгнахме навън. Аз светкавично се върнах и бръкнах в джоба на костюма. Измъкнах вретеното и с привично движение го забодох в лявото око на мъжа. Острият край изскочи от другата страна на главата му. Невястата му свари само да поеме дъх. В момента, който се опита да го изпусне в писък, запратих с лявата си ръка собствения си

нож. Прониза я точно в гърлото и вместо вик се чу клокочене. Жената се строполи назад. Изобщо не се забавих – метнах се отгоре ѝ и с едно движение ѝ отрязах главата. Всичко това не ми отне и минута. Успях даже да изляза малко след групата.

Шествието се увеличаваше, но във всяка къща сеех смърт. Ако продължавам така, помислих си, скоро ще останат само кукерите! Реших, че е време да взема нещата в свои ръце и хукнах към площада с дивашки викове. Покатерих се на първото изпречило ми се дърво и започнах да имитирам раждане. Публиката полудя от кеф.

След това измъкнах изпод пешовете си котенцето и започнах да го люлея като пеленаче. Останалите закръжиха около мен и заскачаха в престорена буйна радост. Направих театрална чупка и посочих пръта в центъра на площада. Отгоре му се мъдреше мъжки калпак. Четата се юрна и започна да нанася удари с тоягите. Целта им бе да съборят калпака на земята.

Тая тояга символизираше злото, което може да открадне „рожбата“ ми и затова дружината трябваше да го победи – за да има плодородие и всичко да е наред в района. Крайно време беше да им покажа кой е господарят сега. Забих поглед в пръта. Ударите на кукерите взеха да стават по-силни и по-точни под дюдюкането на насъбралата се тълпа. Минаха три-четири минути, преди да вдянат, че става нещо. Обърнаха се към мен, защото аз стоях сред тях, но все пак изолиран от събитието. Вдигнах ръце и казах Неговото Име.

Светкавица прорязва небето, последва страшен гръм и ярката светлина се изсипа в центъра на площада. Калпакът и тоягата лумнаха в ярък пламък. Озарено от него, котенцето веднага се превърна в устрел. Рязко се завъртях и обладан от Силата запратих устрела право в центъра на тълпата. Попадайки сред хората, злото буквално прокара просека през тях. Неколцината нещастници, застанали на пътя му, умряха накълцани в грозни писъци. Над площадчето се понесе хоров рев на ужас и страх и паникьосаните селяни се разпръснаха във всички посоки. Нямаше къде да ми избягат – бях оградил с кръг! Сега те всички са мои!

Получих як удар по главата. Обърнах се. Пред мен стоеше един от юнаците. Сега, когато бях обзет, можеха да ми противодействат само с огън, но едва ли го знаеха. Поредицата ляв-десен-прав кукерът понесе стоечески. Май обаче надцени защитната способност на кечето, което бе използвал за костюма си. Завърших серията с крак и чух как хрущят строшените му ребра. Като по даден знак останалите петима се хвърлиха едновременно отгоре ми. Прилекнах. Първите двама се сблъскаха

един в друг над главата ми. Сгънах лакти и нанесох едновременно удар с двете си ръце. Попаднаха там, където трябва – право в тестисите им. Моментално се изправих и ги преметнах зад гърба си.

Третият бе замахнал с тоягата, която описваше широка дъга право към брадата ми. Леко дръпнах глава назад и кривакът му бухна четвъртия право в мутрата. Дръпнах с дясната ръка дървото и му забучих едно коляно в десния бъбрек. Завъртях се около оста си от ляво на дясно и останах с неговата гега в ръце, а той се оплете на кълбо със своя събрат, който току-що така сполучливо извади от играта. Огромният Чубака замахна отдясно. Парирах удара му, забивайки острия край на клонака в земята. Стиснах го здраво с ръце и отскочих. Лявата ми пета се заби точно в устата под носа му. Приземих се и го довърших с тоягата, която смаза гръкляна му. Първите двама, превити одве, се мъчеха да се измъкнат, скимтейки. Измъкнах ножа си и в движение продупчих все още живия четвърти, който тъкмо осъзнаваше, че е причинил смъртта на другаря си.

Догоних приведените фигури, подхванах ги под раменете и затичах с тях, колкото да усиля инерцията им. След това спрях и рязко ги пуснах. Отсрещната стена на кръчмата ги задържа в обятията си цели три секунди, преди да се срутят в основата ѝ. С премерен шут смазах чутурата на единия, а другия просто прободох в сърцето. На мегдана не бе останал никой. По сърцераздирателните писъци обаче можех да се ориентирам – устрелът се справяше не по-зле от мен.

Влязох в пивницата. Никой. Та кой ли би останал да ме чака? От една декоративна възглавница и празна бутилка ром „Атлантик“ направих примитивна факла. Строших три-четири бутилки водка „Средец“ и хвърлих запалката си сред тях. Огънят лумна с ярък пламък. Запалих факлата си и тръгнах да излизам. На вратата, в бяла ленена роба стоеше жената на кръчмаря и ме гледаше.

– Иди си, зло. Моля те. На, виж, на колене те моля. Не за нас. Деца-та поне пощади. Ето, кръчмата изгоре.

– Огънят ще ви пречисти – рекох. – Кой ви караше да убивате с камъни баба Гина хуресницата?

Без да се помайвам, безмилостно отрязах главата ѝ, както бе коленичила. Излязох навън и тръгнах към кръсърците. Щеше да има работа и за мен, ако и да е само палеж. Иди си, зло, завъртях се в главата ми думите на жената. Сторят пакост, а после – иди си! Че кой съм аз, та да преценям кой кум, кой сват и кой на булката брат? Върша си работата като всеки друг. Призоваха ме и се отзовах, какво толкова?

Единадесет: Натрапчиво зелено

Внимателно отворих аязмото, старайки се да запомня реда, по който бе каптирано. Налях малко вода в дървена копанка и я поставих на един камък, та да я огрее слънцето. С кръгообразни движения заотключвах енергийните си чакри. Сред местните аборигени витаеше погрешната представа, че кладенчето на светията-патрон може да се отваря от висията или питропа, както тук го наричаха. Само тогава водата била лековита, инак губела силата си. Как не! Идея нямаха на какво е способен Вещерът... Щом насъбрах достатъчно мощ, отлях три капки масло от кандилото в затоплената на слънчевите лъчи вода в паницата. Потопах средния пръст на лявата си ръка, забърсах обратно на часовниковата стрелка и подхванах полека напева. Едва-що стигнах до средата и ръката ми взе да се вкаменява. Прекъснах наричането за зло и погледнах към нея. До лакътя беше бяла като варовик. Май орисницата ме усети! Да видим! Проснах се по гръб на земята, разтворих ръце и крака да имитирам пентаграма и затворих очи. Етерното ми тяло се отдели и полетя в ефира.

Зад баира я видях – бе оградила на полянка кръг от бели камъни. Коленичила напълно гола в средата и събрала длани, отправяше молитва към закрилника си. Спуснах се и заставах срещу нея. Тя веднага отвори зелени очи, които опариха зора ми. Разбрах, че ме прочете открай-докрай и не остана нищо скрито между нас. Честно казано, не ми се занимаваше с нея, макар и да бе сравнително млада и хубава. Но нямаше как – бях Призован. Изведнъж изпитах жалост към нея – часовете ѝ на този свят бяха преброени. Знаех какво ще последва – щеше да ме обладае и да се опита да ми отнеме силата.

Сполучеше ли – край с мен. Сполучех ли аз – край с нея. Изведнъж нова вълна съжаление ме обхвана с такава сила, че от немощ приседнах. Да пратя в отвъдното толкова симпатична млада дама! Дали да не се предам? Щом тази мисъл се прокрадна в ума ми, веднага включи инстинкта ми за самосъхранение. Най-после схванах – тя ме обработваше предварително. Тежка вълна злоба изригна от душата ми, но мигом я потиснах. Без теб, рекох си, но и без милост! Иначе щях да загубя статута си на един от Седемте Избрани. Спомних си кой съм – Наместникът на Разрушителното начало, Пазителят на Вселенската Хармония.

Щом изредих титлите си, успях да се поотърся от психическия ѝ

натиск. Изправих се и я приближих. Обгърнах я и я повдигнах, за да я отделя от земята, откъдето черпеше силата си. Зениците ѝ се разшириха, но това не беше страх. Разбра, че губи борбата, но не се уплаши. Вдяхнах, че битката ще е до краен предел. За пръв път се колебаех – за човешко същество силата ѝ бе колосална. Някак си не ми се искаше да умира – но няма как. Нищо лошо не се случваше в нейното село. Дори успя да върне от Отвъдното четирима души, чието време бе изтекло. Съществуването ѝ заплашваше целия Космос.

Междувременно тя ме вкопчи, кръстоса ходила и ми се надяна. Ръцете ѝ притиснаха моите и започна да ми дере гърба с нокти, докъдето стигаше. Въобще не се противих. Само склочих ръце около таза ѝ и затворих очи, за да не се удавя в зеленото на нейните. Вложих всичката си енергия в съешаването и глухите ѝ стонове зачестиха, а движенията на тялото ѝ ставаха все по-бавни. Отворих очи и ухапах устните ѝ. Опита да се освободи, но нямаше вече биоенергия. Изсмуках душата ѝ наведнъж. Зениците ѝ се разшириха максимално и пламъкът в очите ѝ угасна. Крайниците ѝ увиснаха и тя бавно се свлече на земята. Освободих краката си от нейните, излязох от кръга и взех сукмана ѝ. Внимателно покрих голото ѝ тяло и полетях обратно.

Щом съединих Тленното и Нетленното, веднага почувствах остра пареща болка. Гребнах с шепа вода от аязмото и измих грозните кървящи рани по тялото си. Поръсих тринадесет капки върху вкамененото на ръката си.

След секунди то се превърна в белезникав прах. Изтръсках се и отново захванах напева. Отново потопих пръст в дървената копаня и този път водата помътня, а растителното масло вътре граняса. Изсипах съдържанието в изворчето, проклетх го и внимателно го каптирах отново. Сега и в тази околност щяха да се случват лоши неща – Хармонията бе възстановена. Още щом се изправих, образът ѝ изплува пред очите ми. Съдбата обича да се шегува – бях се влюбил в тази, чийто живот отнех. Разбрах, че така ще е до самия край. Теглих по адрес на съдбата една българска дядова усуканица и закуцуках надолу по пътеката, натоварен с неприятните си спомени.

Дванадесет: Прошка за грешните

Събуди ме неистово мяучене. Някакси не ми се искаше да отворям очи, но тая котка... Опитах се да определя откъде точно идва звукът и мързешката протегнах ръце. Разбира се, не улучих с няколко сантиметра, ако се съди по ужасното фучащо съскане. Повдигнах глава и отворих очи. Черна котка бе опряла гръб в близкото дърво и свирепо показваше остриите си като игли зъби. Посегнах да я хвана, но ръцете ми натехаха като олово. Погледнах към тях и запиших от ужас. Само главата и дланите ми се подаваха над окапалата есенна шума. Стреснато от вика ми, четириногото се изпари яко дим. Ега ти късмета, караконджулясах! С лявата си ръка започнах да отривам дясната и спомените ме връхлетяха със силата на товарен влак. Кавгата с братята Каратанас и Манол ... ударът с ножа ... Мръсниците ме бяха захвърлили недалеч от старата воденица и ме бяха погребали неопят! Добре поне, че скоро валя, та пръстта бе рохава... Че и шума нахвърляли отгоре, мискините му с мискини...

– Сега ми елате, уроди – регнах силно, колкото да си чуя гласа.

Измъкнах се от пресния гроб и веднага усетих силна жажда за кръв. Огледах се от глава до пети. Дрехите ми същите, нищо им няма. Аз и приживе си бях писюр, та кой би обърнал внимание на дупката в гръба ми и мръснокафявото петно на антерийката? Само тялото ми, едно так-воз като гумено, гаче няма кокали. Колко ли дни бях лежал, та бях тъй изгладнял?

– Кой там? Вика ли някой? – чух гласа на баба Пена, жената на мливаря.

– Пено мари, ела и помогни – викнах аз.

Жената замълча, мръкваше се и я достраша.

– Пено, аз съм, Продан от Граматиково! Ела и помогни, че не мога да стана, май си счупих ногата!

– Ууу, ти ли си бре! Аз рекох да не й некой лош чилиак. – Бабата затръзуи нозе към мен.

– Дай ръка, дай! – обадих аз и когато старицата я протегна, вложих всичките си сили и скочих връз нея. Даже не успя да извика, толкова бързо изсмуках рядката й кръв. Не ме засити и наполовина, но по-добре от нищо. Бутнах трупа в хрусталаците и тръгнах към воденицата. Стоте метра дотам изминах в тръс. Бай Гено, улисан в работа, целият бял от

храната, която мелеше, дори и не чу хлопването на вратника. Изчаках го да стане и да обърше потта си с ръкав, и както бе с гръб към мен, обхвапах двете му ръце и извих лактите им един към друг. След това направо го заръбах за врата. От гърлото му изскочи дрезгаво хърхорене, но аз само впах по-здраво зъби и засмуках. Як беше дядката, та се бори минута-две, но всеуе. Олапах го за нула бройки. Тялото хвърлих в брашното и то потъна като във вода. След това спрях колелото и досадното скърцане на мелничния камък бавно утихна. Тогава чух магарешкия рев. Тъпото добиче ме усети и гръмогласният му рев огласяше половината гора.

– Марко, без тия, мойто момче! – изревах силно и излязох навън. Изпънало врат, добичето се мъчеше да отскубне юлара, вързан здраво на една от гредите до яслата. Когато го доближих, захвана да хвърля къчове.

– Е де, е де – рекох. – Не ти беше ред, ама като надаваш глас, кой ти е крив?

Издебнах го внимателно, и когато задните му крака се спуснаха след поредният ритник се метнах върху него. С дясната ръка бръкнах в ноздрите му и извих главата му надясно и назад. С лявата, влагайки всичката си сила във върховете на пръстите, разкъсах артерията на врата му. Наведох се, та и от него пих. Изведнъж се почувствах страшно силен. Огледах се и видях, че кожата ми не виси отникъде, а тялото ми е налято като на цирков здравеняк. Поех с бодра крачка към село, където ме чакаха бъдещите жертви и четири трудно решими проблема. Баснарката, Предачката, Грънчарят и Ковачът. Справех ли се с тях, цялата област ставаше моя.

По потайна доба наближих последните къщи. Тихо се запромъквах, да не ме усетят местните псета, че тогаз край на отмъщението. Стобора на Каратанас преодолях леко и тихо като сянката на пиян калугер. Зяносах вълкодава му и се приближих до неговата гордост – черноглавия коч. Чак от другите села идваха да го цанят за разплод. Каквато и история да захванеше в кръчмата, винаги стигаше до подвизите на вълнясалия четириног самоходен полов орган.

– Мъст – прошепнах и отхапах гръцмуля на добитъка. Стиснах муцуната му с ръце и го тръшнах ловко на земята. Не бях гладен, но пийнах от тръпчивата кръв. Странно, неприятната миризма не ме подразни. Къде с нокти, къде със зъби, отделих главата от торса и я занесох до входната врата. Още вдигаше пара, когато я посадах на посланото отпред чердже. Клепачите вдигнах и ги подържах, та да останат очите отворени.

Час по-късно се чудех каква злина да сторя на Манол предателя, който тъй сърчно ме набучи на ножа... По-бедният брат нямаше много дамазлък. Най-голямата му гордост беше ракийката, която вареше, но тя сега не ме интересуваше никак. Тогава чух дрънченето на веригата. Ами да! Сибирската лайка – любимото им куче! Добре, че промърда, та да се сетя. Кучката беше едра, та и вратата на колибката достатъчно широка и успях да се намъкна до кръста в нея. Усетило непривичната миризма, псето скокна веднага, но докато изръмжи, му прекърших врата като на пиле. Измъкнах се без трудности от бърлогата, а лайката оставих вътре.

Реших, че представителите на Градивната Сила във Вселената ще представляват по-малка опасност, ако ги утрепя един по един. Насочих се към къщата на баба Неда, единствената жена в селото, която още предеше лен. Когато се запровирах през желязната решетка на прозореца, видях, че Луната се е наклонила силно към хоризонта. Наближават първи петли! Потиснах паниката и се замислих. Трябва да не се издавам, не и от първата нощ. Значи? Не трябва да прилича на убийство, заповтарях си на ум и се огледах. Прела беше, разбира се. Взех старото вретено, оставено до огнището и тихо се приближих към леглото. Спеше дълбоко. Тъй си и умря, спейки. Прицелих се внимателно и забодох острия край на дървения примитивен уред право в сърцето ѝ. Сключих ръцете ѝ около вретеното и я положих на пода. Преместих менчето с вода недалеч от краката, уж че се е спънала, отивайки към леглото. Тъкмо навреме – селските петли се обадиха. Време беше да се махам.

На следващата нощ, като разбунен пчелен кошер, селото дълго не утихна. Усетиха, че нещо става, ама още не разбираха кой съм. Мъжете по-дълго се задържаха в кръчмата, а жените стояха будни до късно по къщата, та не ми остана много време за действие. Ама бай Пано, ковачът, се оказа лесна плячка. То какъв ли ти ковач през двадесет и първи век, ама поназнайваше туй-онуй. Кое подкова да изкове, кое клинци, или сърп, вила... Биваше го, биваше го. Само дете бая попииваше. Хванах го пред вратника на неговия двор. Докато се назлъндисваше с портика го сграбих изотзад. Изядох го половината, та да остане малко кръвчица и да се поразлее, наръфях го тук-там, сякаш псета са го дъвкали, и го проснах на земята. Не знам с каква скоросмъртница се беше налюскал, ама чак мене хвана!

На другия ден малко преди обяд ме събуди воят на оплаквачките. Ужасно раздражен се надигнах да се порадвам на моето дело, щото погребваха Неда. Като се изправих, ми се зави свят. Мама му стара, и в отвъдното махмурлукът си е махмурлук! Закътан видях как процесията

стигна досами края на селото. Откъм дерето, явно от чешмата, идваше жена с два бакъра вода. Веднага вдянах. Мъртва вода! Пийна ли от нея ... ела, че ми трябваш! Добре, че завърших Строителния техникум в Бургас. Веднага с точния си окомер определих курса им на пресрещане. Денивелацията не им позволяваше да установят визуален контакт преди момата да се качи на шосето и траурящите да излязат от селото. Полуприведен се затичах към канавката, тъй услужливо направена отстрани на частично асфалтирания път. Като стигнах дотам, грабнах първата ръждясала консерва /предимствата на цивилизацията/, която ми попадна и я закопах под наклон. Колкото сбере – толкова, рекох си, и плонжирах в близкия храсталак. Когато се срещнаха, жената се прекръсти и изля водата в канавката. Мислено се потупах по рамото за хитростта и стиснах челюсти да не завия от болка по похабената течност, която попиваше в пръстта. След малко вече нямаше никой и хукнах към ръждясалия отпадък. Екстра! Имаше не по-малко от три-четири едри глътки. Да живее леката промишленост, казах си вместо тост, и глътнах съдържанието ведно с ръждата. Веднага силно ми прилоша и едвам се довлякох до храсталака, където моментално изпаднах в несвяст.

Късно същата нощ се събудих преливащ от енергия. Усетих в себе си небивала мощ и ... ужасяващ глад! В селото ме чакаше изненада – бай Петър го нямаше вкъщи. Помаях се малко и се сетих, че ако е правил през деня грънци, ще ги пече в салмата отзад. Ръмеше досаден късоесенен дъждец и не можех да видя пушек. Почуках на вратнята.

– Бай Пешо, аз съм бе, Продан! Отвори, че се окवासих! – викнах.

– А! Продане! Що щеш тука, бря? – отвърна старецът и отвори. – Я, какъв си блед! Май бая си се намръзнал. Влизай, влизай!

Намъкнах се вътре и се приближих до огнището /но не много близо щото.../. Мъжът сипа от бутилка половин водна чаша жълта течност и каза:

– Я пийни малко ракийчок да се сгрееш!

Дядото протегна ръка към мен, подавайки стакана. Пази се от изцапаните му с глина ръце, повторих си наум, че горят каџ огън! Хванах дясната му ръка до лакътя с моята лява, стиснах силно и рязко го дръпнах към мен. Скоросмъртницата се разплиска във всички посоки. Възрастният човек загуби равновесие и политна напред. Улових протегнатата му напред лява китка и рязко я завъртях по посока на часовниковата стрелка. Със сух пукот костта му се счупи още преди да се сблъскаме.

– Оууу – свари да извика старикът и аз впих зъби в шията му.

Немощните му опити да извика скоро секнаха. Като приключих, го вдигнах за проба с една ръка. Няма съмнение, ставам по-силен и по-силен. Захвърлих трупа сред неизсъхналите грънци и тръгнах към дома на баба Маруля, баснарката.

Още щом влязох през незаклучената ѝ врата, разбрах, че нещо не е в ред. Точно срещу ми, бабата ме бе загърбила, мрънкаше нещо под носа си и хвърляше билки в медно котле, окачено над жаравата. Съвсем внимателно и предпазливо направих две крачки напред. Стресна ме хърхорещо съскане. Погледнах наляво и видях Мъроко, черния ѝ котарак. Този път, незнайно защо, се уплаших аз. Може би, защото которът не избяга от мен, а само се наежи и зафуча. Чух свистене и отново погледнах напред. Врачката беше хвърлила през рамо камък. Когато ме доближи, той изведнъж лумна в ярък оранжев пламък. Нямах време даже да извикам, камо ли да се наведе. Тъкмо извивах устни да се изсмея, когато безобидното камъче ме удари в дясното рамо и отскочи. Сякаш ме блъсна булдозер. От мощта на удара се завъртях около оста си и сигурно щях да усуча смешно крака, ако не бях отлетял като брулен орех. Сварих да затворя клепащи миг преди да се стоваря върху входника. Вратата се разпадна на трески, а аз се прекатурих още веднъж през глава.

– Уааа – заревах от ужас и болка. Скокнах и хукнах към гората. И тъкмо навреме – два-три камъка просвистяха край мен. Старата баячка ме беше чакала!

Като дотичах до горичката, задълбах навътре до „самодивската трапеза“. Плъснах се без дъх на тревата на неголямата полянка и задишах на пресекулки. Ако не бях пил мъртвата вода, камъкът щеше да ме пробие като куршум. Лека-полека болката отшумя. Дойдох на мене си, но бях страшно отмалял. Утре ще им дам да разберат, помислих си и изпаднах в безпамятност.

На сутринта ме събуди необичаен шум. Чувствах се отлично, а раната ми бе напълно заздравяла. Така е – самодивските места цена нямат за мъртваци като мен. Пълно изцеляване и прилив на свежи сили. Станах. Бях две трети пълен, но имах нужда от още свежа кръв и реших да изследвам трясъците и тропането. Изминах има-няма стотина метра и ги видях. Мъжката част от населението напредваше в началото на гората в доста стегната редица. Някои бяха навлекли кукерските си носии и дрънкаха хлопките. Всички носеха дълги метални шишове. Водеше баснарката, която ситнеше полека, от време-навреме вдигаше ръцете си отпред до нивото на главата и после рязко ги спускаше надолу, сякаш плуваше бруст. Очите ѝ изглеждаха затворени, но аз знаех, че така вижда

даже по-добре и не се издадох.

Десетина метра пред тях и пред мен имаше поляна. Да ги атакувам челно, нямаше смисъл. На по-широкото щяха да ме обградят и да ме набучат на металните пръти. Реших да ги измамя – щом навлязат в дъбравата след поляната, да ги атакувам отляво, през малката падинка. На техния десен фланг видях Манол, редно бе той да е пръв. Когато хлътнаха сред дърветата, хукнах с все сили в широка дъга. Исках да атакувам странично и да ги помета, преди още да се усетят. Стигайки падинката, неочаквано се спънах на абсолютно равното място, превъртах се във въздуха и тежко тупнах по гръб. Моментално десетки остриета ме пронизаха и изскочиха от корема и гърдите ми най-малко една педя. Странно, но не изпитах болка, а само някаква смазваща премала. Разбрах, че не аз тях, а те мен бяха измамили и вдигнах с усилие поглед нагоре. Тънка ленена нишка свързваше две дървета на няколко пръста от земята. Всички се сбраха околоръст, вдигнаха шишовете и щяха да ме довършат, но вещицата само вдигна широко разперени ръце и те спряха. Тя чакаше нещо. Може би да проговоря? Изплюх събралата се в устата ми кръв колкото можах, изкашлях конвулсивно останалата и прохъхрих:

– Пак... ще се... срещнем ... в друг живот!

Всички стояха като вкопани, само Манол извика:

– Умри, кръвопицео!

Пристъпи напред и вдигна здраво стиснатия с две ръце шиш над главата си. Изчаках до последния възможен миг и със свободната си лява ръка силно избих върха на железото. Той политна напред, вкопчих се в ръцете му и го дръпнах силно към мен. Сгромоляса се отгоре ми и, за да не се измъкне, склочих двете си ръце около врата му и го притиснах силно. Нечовешкият му вой се смеси с хрущенето на черепа му и отвсякъде бликнаха смесени мозък и кръв.

– Ти идваш... с мен... предателю... – прошепнах в ухото му.

Баснарката занарежда напев и хвърли камък отгоре ми:

– ... отивай си, веч отмъстен. Когат са върни тоз камен, тогаз да са върнат и мойти думи!

Изведнъж видях цялата картина някак си отгоре. Сияйна светлина ме озари и осъзнах цялата нелепост на кавгата с двамата братя за педя земя, която навлече на всички толкоз беди. Погледнах встрани и видях астралното тяло на Манол, който още се мъчеше да се върне в тленната обвивка. Препратих към него късче от вселенската обич, която бях изпитал, и мислено му прошепнах – СПРИ НЕ СЕ ИЗМЪЧВАЙ ЧОВЕЧЕ ТАМ КЪДЕТО ОТИВАМЕ НЯМА НУЖДА ОТ НИЩО ПОВЕЧЕ

ОСВЕН ТОВА КОЕТО СМЕ. Изглежда ме разбра, защото престана да се инати и прие в себе си ИСТИНАТА. ПРОЩАВАЙ И ЩЕ БЪДЕШ ПРОСТЕН достигна до мен и посегнах да го прегърна. Вълната искрена любов ни обгърна и двамата излетяхме заедно към дълбините на Всемира.

Тринадесет: Да отключим заедно

Затътрузих крака нагоре по склона към Змейовата дупка. Ставите ми скърцащо протестираха не толкова от тежестта на немощното ми тяло, колкото от дългогодишното износване. От усилието задишах с хрипове. Щом заобиколих склона, видях точно пред входа на пещерата дрипава старица. Спрях на метър от нея.

– Добра стига, посестримо – изрекох, щом се посъвзех.

– Дал ти Бог добро, странниче – отвърна тя.

– Сосш – промълвиха напуканите ми устни.

– Сосс – поправи ме тя.

Разбрах, че е от Знаещите и ѝ предложих:

– Да вървим заедно тогава. На стари години имам нужда от дружка, с която сме си лика-прилика.

Бабата се изправи и видях, че времето я беше пощадило – макар и прегърбена, ситнеше уверено без подпиралка, за разлика от мен. Щом стигнахме дъното на плитката дупка, извадих кокаления си жезъл и чукнах три пъти по пода. Отвърна ми глухо кънтене. В следващия миг интериорът изчезна и се озовахме в просторна мраморна зала. На всяка от четирите стени имаше по десет врати. Девет арки бяха разположени около центъра на помещението, на чийто под бе очертан с червен цвят перфектен кръг.

– Я, какъв си ми симпатяга. – звънна мелодичен глас, който ме стресна.

Обърнах се и замръзнах. Пред мен стоеше красива чернокоса девойка, чийто бадемови очи мяхаха такива мълнии... Изправиха ми се чак и кривите нокти на краката!

Усетила еротичния порив, красавицата се усмихна леко:

– После може и до това да стигнем, друже мой. Сега е по-важно да намерим ключа.

– Ключът! – тръснах глава, за да прогоня обхваналите ме видения за най-разнообразни леглови свободни съчетания. – Само Знаещият ще премине!

– Това ми е известно. Да имаш свежи идеи?

– Чакай малко – ревах. – Като какъв ме виждаш?

– Млад и строен левент, какъвто си в мечтите ми – пресегна се и ме погали по атрибутите. – Ще се съсредоточиш ли, или да ядем омлет на

вечеря?

Щом изрече това, стисна шепата си.

– Уах! – изграчих на един дъх, стиснах бедра и прилекнах – Ах ти...

– После бе, човек – небрежно махна с ръка момичето и тръгна към първата източна врата. – От тайните предания научих, че древните са знаели, че пространството и времето са неразривно свързани. Какво ли са имали предвид, като са ни завещали „сосс“ равно на шестдесет?

– Просто като фасул – казах, приклякайки за десети пореден път – Пространството се обхваща от 360 градуса. Делено на 60 секунди, колкото трае една минута, е точно толкова, колкото ни трябва.

– Значи шестата врата?

– Да.

Тя отброи отляво надясно, отвори и влезе.

До мен достигна разочарованието й:

– Нищо. Абсолютно празно, тясно и тъмно помещение.

– Я чакай аз да видя?

Тя излезе и влязох. Бутах стените, чуках, тропах, нищо и нищо! Излязох навън.

– Може би трябва да влезем във всичките и тогава ще се появи ключът? – смотолевих.

– Не може да е толкова просто.

– Защо не?

Без да ми отвърне, тя се насочи към западната стена. Влезе, почти веднага излезе и вдигна рамене. Последвах я. Пак нищо! Празни бяха и северната, и южната шести врати. Започнахме да обикаляме около арките.

– Коя ли ще да е шестата? – попита девойката.

– Какво значение има – изръмжах раздразнено – Така или иначе ключ няма. Или нещо грешим, или имаме пропуски в познанията си!

Не отвърна, а продължи да проучва вратите. Аз вече бях заформил пълен кръг. „Майната му!“ – помислих си и самонадеяно влязох през една от Вратите и заставах в червения кръг. Нищо не стана. Чух звънкия й смях:

– Е, мой герою, сега какво?

Замълчах обидено. Червен кръг. Огледах го още веднъж. Пак си беше червен кръг. Червено – цветът на кръвта – мислех трескаво – кръвта е и живот, защото ако изтече, без нея умирам. Кръг? Символ на абсолютата и Всемира, какво друго? А, да и на Слънцето. А Слънцето е ...

животопораждаща сила! Някак си изведнъж проумях, че винаги съм го знаел. Нямаше значение през коя арка влизаш. Изправих се, протегнах ръка и уверено казах:

– Зная къде е ключът. Ела!

Стресната от повелителната ми интонация, с учудено неразбиращо изражение тя неуверено пристъпи в очертаното пространство. Прегърнах я нежно и прошепнах в ухото ѝ:

– Той е вътре в нас. Не е случайност срещата пред пещерата. Погледни ме и ме следвай.

Вдигна очи нагоре неразбиращо, а аз ѝ залепих зашеметяваща целувка. Жената ме прегърна и впи зъби в устните ми. Щом отвърна на целувката, виолетов вихър с тръбно фучене ни обхвана и запокити в пространство – времето. Вкопчихме се един в друг. Няколко мига по-късно се намирахме голи на пуст плаж. Красиво жълто слънце грееше ярко в чистото синьо небе. Лазурно море тихо нашепваше хармонична мелодия.

– Къде сме, в Рая ли? – попитах, колкото да се уверя, че все още мога да говоря.

– Някъде там – загадъчно изкриви устни в усмивка девойката.

– Където и да сме, аз съм гладен – отсякох и хвърлих поглед, изпълнен с надежди към близката горичка. – Хей, виж, там има нещо!

Протичах десетте метра и вдигнах някакъв плод, който по форма и размери напомняше дюля, но имаше нежнорозов цвят.

– Ще го пробвам – казах. – Ако не умра, ще можеш да хапнеш и ти!

– Наистина ли си толкова тъп, или само така изглеждаш?

Обърнах се към нея наежен:

– Какво искаш да кажеш?

– Не схващаш ли, Адаме – ухили се широко. – Нямам време за ядене. Трябва да напълня цял един нов свят с човеци и започвам ... Сега!

Отворих уста да протестирам, че не се казвам така и усетих, че ми е подложила крак, докато говори. Преди да се усетя, ме бутна и паднах по гръб. Изстенах от удара и понечих да се повдигна, но тя се тръшна върху ми. Престанах да се съпротивлявам. Само сварих да си помисля, че противно на всякаква логика ще трябва да кръстим плода ... ябълка!... И се заех активно със заселването на планетата.

КРАЙ

© 2000 Георги Христов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/293>]